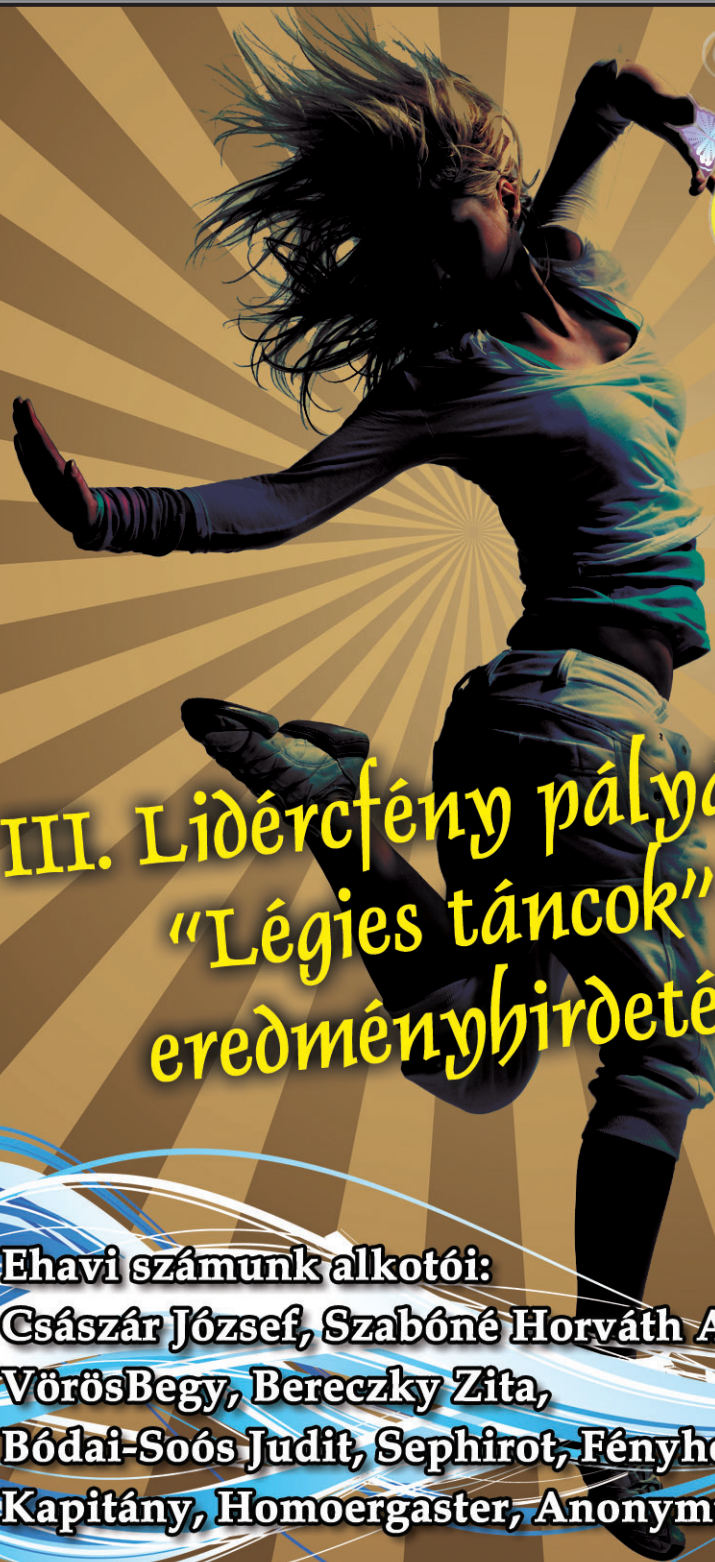

Lidércfény

amatőr kulturális folyóirat

www.szentinfo.hu/lidercfeny

III. évfolyam, 4. szám, 2009. április

III. Lidércfény pályázat
"Légies táncok"
eredményhirdetés

Zenerovat

Versek

Szépirodalom

Neoprimitivizmus

Science-fiction

Hegylakó

Könyvajánló

Ehavi számunk alkotói:

Császár József, Szabóné Horváth Anna, Charall,

VörösBegy, Bereczky Zita,

Bódai-Soós Judit, Sephirot, Fényhozó, Fuvallat, Ha'lathin,

Kapitány, Homoergaster, Anonymus R. Chynewa, Lidércfény HQ

Köszöntő

TISZTELT OLVASÓK!

Lezárult végre a III. pályázatunk, melyet „Légies táncok” címmel írtunk ki, így ezen számunkból mind az érintettek, mind az érdeklődők megtudhatják a végeredményt, valamint elolvashatják az első öt helyezett pályaművet.

Máskülönben megint vegyesfelvágott a folyóirat tartalma. Versek, szépirodalmi művek, neoprimitív agymenések, science-fiction novellák és egy fantasy könyvajánló által válik színessé jelen lapszámunk.

Folytatódik Kurgan története is, melynek már az V. részénél járunk.

Ugyan képekkel nem állunk valami jól, mert kissé kapkodva készítettük el az újságot, ám ezt most betudjuk a bolondok hónapjának. :) Meg egyébként is, irodalmi folyóirat vagyunk, nem pedig grafikai kiállítás vagy fotótárlat. :)

Nem is szaporítom tovább a szót, bizonyára sokkal inkább kíváncsiak vagyok a tartalom érdemi részére, mint a köszöntőre.

Ezért hát nincs más hátra, mint előre!

Jó szórakozást, kellemes kikapcsolódást!

Jimmy Cartwright

IMPRESSZUM:

**Lidércfény amatőr kulturális folyóirat
III. évfolyam. 4. szám, 2009. április**

**Kiadja a Lidércfény Online Kulturális Magazin
Megjelenik minden hónap második felében.**

Borító: Jimmy Cartwright – Légies táncos

Felelős és tördelőszerkesztő:

Bognár Zsolt (Jimmy Cartwright)

Tartalmi szerkesztő: Török Viktor (Kapitány),

Olvasószerkesztő: Túri András (Homoergaster)

Grafikai munkatársak:

Scholtz Róbert (Sigynnae), Bognár Attila
(WhiteRaven), Homoergaster, Internet

Támogatóink: Szabó Dénes és családja,

Főnix Étterem és Söröző

(www.szentesinfo.hu/fonixetterem)

E-mail: lidercfeny@szentesinfo.hu

Internet: www.szentesinfo.hu/lidercfeny

Nyomdai munka: Gravo-Mix

6600 Szentés, Szabadság tér 7/1.

Tartalom

ZENEROVAT

Koncert! Koncert! Koncert! /Homoergaster/3., 18-19.

LÉGIES TÁNCOK

Pályázati eredmény /Lidércfény HQ/4.

A szellő és a pillangó /Császár József/4.

A tavasz ébredése /Szabóné Horváth Anna/5.

Pillangó /Charall/5.

Látomás /VörösBegy/6.

Harmadik dimenzió /Bereczky Zita/6.

VERSEK

Az ötödik /Bódai-Soós Judit/6.

A harc még mindig tart /Fényhozó/7.

Párduc Testvér /Fényhozó/7.

SZÉPIRODALOM

Apróhirdetés /Anonymus R. Chynewa/7.

Naplemente /Fuvallat/8.

NEOPRIMITIVIZMUS

Pista bácsi találkozásai... /Kapitány/9.

R.M.L. - Múzeumi lépcsőház /Sephírot/9.

SCIENCE-FICTION

Szentes Ármay (2. rész): Szeged Rózsája /Ha'lathin/10.

A pilóta /Fuvallat/13.

A jószágos birodalmi rohamosztágos története
/Kapitány/13.

HEGYLAKÓ

A medve (Kurgan története) V. /Homoergaster/14.

KÖNYVAJÁNLÓ

Ralph Baxter és Lizard Johnson:

A sors gyermekei /Kapitány/20.

Jegyzet

Jimmy Cartwright

Bolond április!

Azt mondják, az április a bolondok hónapja. Azt gondolom, ez igaz lehet. Ha már csak abból indulok ki, milyen volt eddig számomra ez a hónap, akkor teljesen jogos a fenti kijelentés.

Nem csak arról van szó, hogy április elsején minduntalan ugratják egymást az emberek, ilyen-olyan poénosnak szánt cselekedetekkel, szövickekkel. Beszélhetünk az időjárásról is: reggel hűvös - néha kifejezetten hideg -, délután pedig szinte kánikulai meleg uralkodik.

Csoda hát, hogy az emberek majd megbolondulnak?

Ha aztán erre rájön még a szokásos napi elvégzendő feladatokon túl némi szervezés, meg intézni való, akkor aztán...! Eddig se nagyon volt időm arra, amire kellett volna, ebben a bolond hónapban meg aztán végképp nem úgy jött össze semmi, mint ahogyan terveztem.

De sebj, lassan lenyugodni látszanak a kedélyek, s a hosszú tél elmúltával hirtelen beköszöntött nyár után talán lesz egy kis tavasz, amely beindítja a hormontúltengéstől szenvedő ifjúság szívét, hogy a nyári hónapok csillagfényes éjszakáin minden bokr alja szerelmi fészekké változzon.

Lassan megkezdődnek a szabadtéri kulturális programok is mindenfelé. Koncertek, kirakodó vásárok, felfújható játékok, sörstrak, jókedv és vidámság várja a cirkuszra és kenyérre éhes népet.

Ehh... Bolond április!

KONCERT! KONCERT! KONCERT!

Az már régen volt, amikor aktív koncertjárónak számítottam. A Szentese-Budapest+vidéki helyszínek között ingázva olyan neves zenekarokat csodálhattam meg, törhettem magam össze rájuk, mint a DRI, Napalm Death, Obituary, Sodom stb. Ezek az idők kissé elmúltak, manapság ritkán, de ha megfelelő az alkalom, még mindig szívesen maradok ki éjszakára. 2009 márciusának 14. és 20. napján ezt tettem. Ezeknek az alkalmaknak az eredménye a cikk, amin most a kedves olvasó rágódik.

2009. március 14.

Tehát a kezdet, egy március idusát megelőző nap végén, a szentesi Ifjúsági és Művelődési Házban, egy ingyenes klubkoncertre került sor. Manceg, aki a büfögőt is üzemelteti, már egy ideje szervezi ezeket a programokat a kiállítótérbe. Ezen az estén két zenekar lépett fel, az Abiocre és az Enemy Efforts. Noha a kezdés nyolc órára volt meghirdetve, kilenc is elmúlt, mire nagy nehezen elindult a buli. A késés nem csupán a szokásosnak tűnt, nekem úgy rémlett, inkább a feltűnően kevés érdeklődő volt az oka. A rendezvény ingyenes volt, ezért számomra némiképp érthetetlen volt, hogy ez miért nem elég vonzó ajánlat. A zenélés előtt volt idő interjút készíteni Zolikával és az Abiocre frontemberével, Török Péterrel. Ezen beszélgetések szerkesztett változatát a beszámoló végén olvashatja a nagyerőm.

Az Abiocre 9 számot játszott. Az est érdekessége számomra abban rejlett, hogy mindkét fellépő magyarul nyomult, egy olyan műfajban, amiben az englis a módi. Bár a hangerő-szűk tér miatt nem sokat értettem az Abiocre szövegeiből, az elkapott foszlányok növelték szimpátiámat. Bevallom, ez a szimpátia az első pillanattól megvolt bennem. Kezdetben jóindulatú érdeklődésként, majd fokozódó tetszésként. Az Abiocre zenei világa nekem a középtempó felé húzó vonalat képviseli. Na persze nyomulással, hisz a HC anélkül nem is az! Ami a csapat zeneiségében feltűnt, az egyéni kiállások. Ezek sajátos, és engem időnként dzsesszes elvontkodásra emlékeztető cifrázások voltak. A zene összképe, a HC-s alapok, majd hirtelen megállás egyéni cirádákkal mely benyomást gyakorolt rám. Amikor ritmus és tempó volt, a zenekar a műfaj hagyományaiból építkezett. A furcsa elkalandozásokban pedig úgy tűnt, hogy egyéni hajlamaikat követik. Számomra ez a kettő izgalmas egyveleget képezett. A zenekarnak hiányzott a közönség aktivitása, bár igaz, nem is volt nagy közönség. Láttam fanyalgó arcokat is, és ezt ők is éreztették, mert az énekes a vége felé többször is megjegyezte, hogy már csak 3-2 szám és mennek a fenébe. Mindentől függetlenül, bár a HC nem teljesen az én műfajom, NEKEM TETSZETTEK! Érdekesek voltak, egyéniek....

Az Enemy Efforts egy koncertzenekar. Ezt én már régóta tudom, és ezen az estén is igazolták. A különböző felvett anyagaik nem szokták tükrözni azt a szívvel-hittel zenélést, amit élőben szoktak nyújtani. Bulás Gabi és Timár Zoli lendülete és lelkesedése az a hajtómotor, ami pörgeti a csapatot. Ők sokkal sűrűbb, gyorsabb zenét adtak, mint az Abiocre. Fontos észrevétel, hogy a 2007 decemberi első koncertjük óta fantasztikus lépést előre a csapat. Ezt már megvillantották a tavalyi motoros fesztiválon is, most azonban ebben a szűk térben kibontakozott ámuló szemeink és füleinknek valami, ami kétségtelenül a jövő. Az Efforts fejlődése nem csak a saját számoknál, hanem a feldolgozásokban is mérhető. A három dal három különböző műfajt képviselt. Nekem - talán nem kelt meglepetést, ha kijelentem - a Sepultura: Troops of Doom-ja tetszett a legjobban. A fénysebességet megközelítő Trash-Death karistolás igazi csemege a 80-as évekből. A kö-

telező „pulyka”, az AMD hazai HC klasszikus gyöngyszeme. Az Iron Maiden is olyan név, amit mindenki ismer. Ezzel azonban valami nem stimmelt, legalábbis nekem. Szerintem erre még jobban rá kell éreznie az Enemy-nek. Az ismert dalok, mint az „Elég volt!” stb. mellett ezen az estén záróakkordként egy új dalt is bemutattak, a „Szemtől szemben” c.-t. Egyértelműen tetten érhető a fejlődés még a finnyásak számára is. A zene az a nyers eredeti HC, amit várunk, a szöveg kemény, közéleti. Nem rajtuk múltott, hogy ezen az estén nem sok látványelem született. Ezt egyértelműen a kevés jelenlévő okozta, hiába a lelkesedés, az átélés, ha nincs aktív közönség. Sajna hiába teszik ki a lelkeket is, műértő közönség nélkül ez nem működik. Így járt az Abiocre és az Enemy... is. Ennek ellenére megérte meghallgatni mindkét csapatot, és a barátokkal a világegyetem bölcs teremtorjének szakállát cibálni az éjszakában.

Interjúk

Abiocre

Homoergaster: Szeretettel üdvözlölek!

Török Péter, becenevén Boss: Köszönöm szépen! Mi vagyunk a berettyóújfalui Abiocre zenekar, már öt éve létezőnk, most ünnepeltük nemrég az évfordulónkat. Ha megkérdezik, általában azt mondjuk, hogy HC-t játszunk, metal-elemekkel ötvözve, ez széles skálán mozog. A zenekart alkotják: Bányai Krisztián: dob, Bogár Gergő: basszusgitár, Adamcsik Zsolt: gitár, Szabácsik István: gitár, Bodnár Péter: ének, Török Péter: ének, így vagyunk heten. Mi magyarul nyomjuk a saját dolgainkat...

Kérdés: Valami jelent már meg tőletek?

Török Péter: Igen, ezt a www.abiocre.hu oldalról le lehet tölteni, 2007-ben jelent meg, Élet-Tüskék címmel, illetve a honlapunkon van még egy videoklip is, amit a Hogy hin-ném el c. számunkra forgattunk.

Kérdés: ...és a mai este hogy történt, hogy alakult ki?

Török Péter: A mai este végül is szerencsés véletlenek sorozata, még régebből ismerem az Enemy Efforts-ot, abból az időből, amikor ők is a virágkorukat élték, és a Metal Hammerben olvastam róluk, és most úgy alakult, hogy az egyik kollégám, Perczel Olivér révén felvettük a kapcsolatot, és sikerült Békésen a Denevér sörözőben egy koncertet összehoznunk, és ez most a visszavágó.

Kérdés: Tervek a jövőre nézve?

Török Péter: Remélhetőleg május közepén lesz felvéve 3 új szám...bírom benne, hogy a nyár közepére már lesz egy újabb hangzó, amit a honlapunkon el lehet érni.

Homoergaster: Köszönöm az interjút!

Török Péter: Én is köszönöm a lehetőséget!

Enemy Efforts

Homoergaster: Hát akkor, üdvözlök kedves Zoltán!

Zolika: Tiszteletem, Bandi bácsi, régen találkoztunk!

Kérdés: Elsősorban a zenekar jelenéről érdeklődnék, hogyan jutottunk el a mai estéhez?

Zolika: Voltunk többfelé, volt Pesten is koncert, Békéscsabán, Orosházán, de elsősorban a demora készültünk már régóta. A zenekar történetét már megírtad, lényeg az, hogy hosszú évek után úgy döntöttünk Bulás Gáborral, hogy vágiunk bele.

Cikkünk a 18. oldalon folytatódik.

Légiés táncok - pályázati eredmény

A „Légiés táncok” című, III. Lidércfény pályázatra 13 alkotó 21 pályaműve érkezett be az ország különböző helyeiről és határainkon túlról is.

A Lidércfény szerkesztőségének tagjából álló zsűri bírálta el a beérkezett pályaműveket.

AZ EREDMÉNY

A KÖVETKEZŐ LETT:

1. helyezett:

Császár József - A szellő és a pillangó

2. helyezett:

Szabóné Horváth Anna - A tavasz ébredése

3. helyezett:

Charall - Pillangó

Továbbá színpadra vihetőnek találtuk:

4. helyezett:

VörösBegy - Látomás

5. helyezett:

Bereczky Zita - Harmadik dimenzió

*Köszönjük a pályázók nevezéseit,
és gratulálunk a nyerteseknek!*

Díjazás:

Az első három helyezett vers írói a következő díjazásban részesülnek:

1. verseik megjelennek a Lidércfény Online Kulturális Magazinban,

2. verseik megjelennek a 2009. áprilisi Lidércfény Amatőr Kulturális Folyóiratban (vagyis ebben a számban),

3. kapnak 1-1, a Lidércfény logójával, a pályázat feltüntetésével, a helyezésükkel és írói álnevükkel ellátott gravírozott fapajzsot,

4. kapnak 1-1 hasonlóan elkészített a zsűritagok által aláírt oklevelet,

5. valamint 2-2 példányt a Folyóirat 2009. márciusi számából.

A 4. és 5. helyezett vers megjelenik a Lidércfény Online Kulturális Magazinban, valamint az áprilisi Lidércfény Amatőr Kulturális Folyóiratban (vagyis ebben a számban).

Lidércfény HQ

A szellő és a pillangó

Pillangó bújt ki bábijából,
gyűrött szárnyát száríttgatja,
egy röpködő szellőlányt őt
kedvesen simogatja.

Búgóhangú szellőlányka,
ne menj tovább, maradj velem,
suhogásod, suttogásod
meghódította szívem.

Szárnya simult, szárnya szárad,
a szellő lágyan kavargott,
nem megyek el, itt maradok -
néki halkán suttogott.

Táncra kérlek szellőlányka,
s táncoltak szenvedélyesen,
csillogott a lepke szárnya,
övék volt a végtelen.

Tarkállott a rét alattuk,
virított rengeteg virág,

csak forogtak pillekönnyen,
övék volt csak a világ.

A virágok a pillangót
hívogatják, csábítják,
a csapodár pillangónak
tetszik a víg sokaság.

Otthagyja a bús szellőlányt,
a virágok közé repül,
szegény leány továbbtáncol
bánatával egyedül.

Tánca egyre gyorsabb, vadabb,
kavarog, pörög, meg nem áll.
A pillangó lenn a réten
virágról virágra száll.

Kankalinról pipitérre,
gyermekláncfűvön pihen,
hol egyiknek, hol másiknak
fülébe súg kedvesen.

A szellőből lassan szél lesz,
fúj, süvölt, már nem simogat,
tombol, vágat, viharra nőtt,
tépi a virágokat.

A pillangó tovább csapong,
nem a vágya, a szél űzi,
minden réti tarka virág
sajnálata nélkül nézi.

Szél cibálja, tépi szárnyát
a pille, könnyű játékszer.
Elcsigázva, holtra váltan
egy bokor tövében hever.

Vihar elül, szél csendesül
már újra szellőként susog,
körbelengi a holt lepkét.
Néma. Magában zokog.

Császár József

A TAVASZ ÉBREDÉSE

Ébredő napsugár ruháját bontja
Aranyló fényének melegét ontja
Avartakáró téli sírszőnyegén
Bábok élednek tavasz langy-melegén

Madarak vallják heves szerelmüket
Szirénien csábító éneküket
Hallatják, földön és magas égben
Pihekönnyű toll-tollruhájuk lebben

Fecskék szteppet táncolnak a kék égen,
Fénysugár keringőz virágos zöld réten
Hozzásimuló tavaszi szellővel
Ki, ébredőn, mindent magához ölel

Pillangók hernyómaszkjukat levette
Aranyszárnyú fényugáron lebegve
Táncra perdülnek tarka pöttyeikkel
Egymást öelve törekeny kezükkel

Parányi tündéreként emelkednek
Örülve a simogató melegnek
Könnyedén szállva virágról-virágra
Mézédes nektárt gyűjtve csokrétába

Tavasztündér szivárvány táncát lejt
Szél úrfi felindulását nem sejt
Ördög szállta eleven szélgyereke
Tündér szivárványruháját levette

Hiába könyörgött, vissza nem adta
S, az libbent, mint szerelmének zászlaja
Elszabadult vad lidércként tombolva
Repült vele fák hegyén ágról-ágra

Rémisztő hangokat üvöltve zörgött,
Padlásokon járta a csúrdöngölőt
Kísértetként csörtetett az avarban
Redőnyökön citerált az ablakban

Törekeny fák csontját roppantotta
Ostorát, ő, kegyetlen pattintotta
Belebújt, s, fújt amibe csak lehetett
Ellökve magától minden meleget

Ébredő madár, oroszlánként küzdve
Szeli a szél kócos haját repülve,
Szabadon szállva zúgó tengereken
Túl az országhatárokon, hegyeken...

Zilált virágszőnyegen szorgos manók
Módján könnyedén lebegő pillangók
Szívük, lelkük érzi a földi édent,
S, ezért, ha kell, legyőznek mindent...

Szabóné Horváth Anna

Pillangó

A pillangó száll, a magasba fel.
Mintha a lelked látnád.
Mint mikor szerelmed a parton,
a zúgó szélben várt rád.
Száll, reppen az illanó
Forrongó, villongó pillangó.

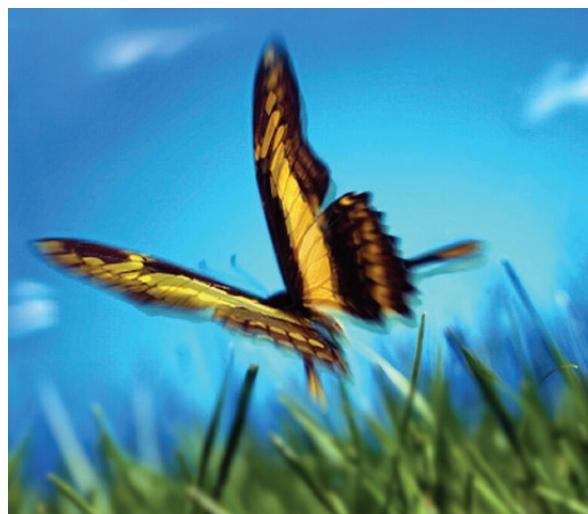

Mint akit elsodor a szél.
Ember, barát hiába beszél.
Nem látod soha.
Száll, mint a füst.
Fénye arany és ezüst.

Csillog, dobog,
mint szív az asztalon...
Megmentenék, hasztalan.
Gazdája nemrég
még a flaszteron,
kis családja vigasztalan.
Pillanatra megáll -
és megdobbán megint.
A pillangó is így tesz:
áll - majd búcsút int.

Száll, száll nem beszél.
Száll, száll a szembeszél.
A szem beszél, ha követed:
Arra megy, arra megy!
Száll, száll, meg nem áll,
Alatta hullámszik száz határ.
Reppen, reppen, illan már,
Volt, nincs, csak a láthatár-
Az áll, és vár,
Hátha vissza is jön már...
De nem! Ma ennyi.
Majd máskor, kedvesem és pá
és pá
és pá

Charall

LÁTOMÁS

1.
Suhanás...
Szárnysuhogás....

Csend.
Könnyű szellő
leng.
Hűvös felhő
fent
úszik, libben az égen,
lent:
kacagás, halk zene, csengő
cseng.
Levelek közt
rejtelmes zene:
nyüzsgés
csevegés
fecsegetés,
csacsogás,
locsogás,
topogás,
ébredező,
pici
hajnali
földi
varázs.

2.
Dobogás.
Tűzropogás.

Tánc!
Dörren, dobban.
Lánc -
csörren, koppan.
Ránc
az arcon megfeszül,
izzik a
láng,
a porban
sistereg,
ébred
a
vágy:
lobban,
robban,
füstöl,
a
láz
hevül
és
belül
éget
tombol
örjög
rombol
kínozt
tépáz
meggyötör
és
felgyújt
ez
a
forró
mámoros
égi
parázs!

VörösBegy

Harmadik dimenzió

Nem érzek semmit, szinte lebegek
Béke van most fáradt szívemben
Egy angyal mosolyog, s kérdelem, hol vagyok.
Tán föld és mennyország közt bolyongok?

Arcokat látok, kedves ismerős arcokat
Emlékszem, okoztak rossz pillanatokat.
Szólítom őket, mosolygok, de hasztalan,
Ők csak mennek, mintha mi sem történt volna.

Félni kezdek, úgy tűnik nem értenek,
Mi történt? Hangom a ködbe veszett?
Vagy tán megőrültem, s elment az eszem?
S hirtelen, lelkem elhagyja testemet.

Most szálldosok, mint a földre szállt angyalok,
Nézem őket, s gondolataikat elkapom,
Beléjük bújok, mint kis ördög ott vagyok,
Szívüket kitépem, s tovább szálldosok.

Bereczky Zita

Az ötödik

(Levegő)
Isteni sóhajból
fakadó lételem
ég-puha méhében
fogan a végtelen.

(Tűz)
Napszínű lángokkal
táncoló lobogás,
vágyakat hevítő
szikrázó látomás.

(Víz)
Tomboló viharból
hajnali harmaton
életté szelídült
könnyecsepp az arcokon.

(Föld)
Létnek testet adó
mindent befogadás,
csillagporból teremtett
megszilárdult varázs.

* * *

(Ember)
Isteni sóhajból
táncoló lobogás,
életté szelídült
megszilárdult varázs.

Bódai-Soós Judit

A harc még mindig tart

Fogoly a lelkem, a testben
Fogva tart, amit kerestem
és amit nem
Láncait zörgetem,
kegyetlenül tépem
Forr, igen forr a vérem

Én akartam,
magam teremtettem
Megbocsátóbb az Isten,
mint az én lelkem
Gyere kín, ím hívlak!
Add, kegyetlen álmodat!

Küzdök ellened,
mert érzem, különben végem
Harcosként a harc éltet
Ha elbuknék,
neked is véged
Ugye érzed?

Fényhozó

PÁRDUC TESTVÉR

Megjöttél társam,
a csendes éjszakában?
Örülök, hogy itt vagy velem
Boldogan élem veled életem

A kandalló tűzénél,
szemedben az életet nézem
Lassan kortyolom italom,
halk morgásod hallgatom

Az ablakon az éjszaka
teli holddal kopogtat
Beengedem a fénysugarat,
benne látom az árnyékokat

Elaludtál, kedves társam ?
Látom velem maradsz az éjszakában
Együtt vagyunk ebben a látomásban
Örökké a Mindenség szolgálatában

Fényhozó

Apróhirdetés

A minap egy hirdetési újságot böngésztem, mikor meglepő dologra bukkantam. Egyébként albérlet keresés okán bújtam a sok érdektelen felhívást és ajánlatot, így teljesen a véletlennek köszönhető, hogy rábukkantam ARRÁ.

Egy apróhirdetés volt. Nagyon különös apróhirdetés... Ime.

Tizenöt használt évem, kopottan bár, de megkímélt állapotban, unalmasság, sótlanság, keserűség, és fájdalom okán, összeférhetetlenné vált személyemmel. Az életem eme része eladó, vagy elcserélhető. Érdeklődők jelentkezését várom a Kiadóban, "15 év" jelígre. Kalandorok kíméljenek.

Ennyi. A dolog elgondolkoztatott. Ez örület, ilyen nincs! Ám mi van, ha mégis? Ha jobban belegondolok, nekem is van 15 évem az életemből, amit szívesen valami jobbba cserélnék. Sok dolgot másként csinálnék, ha újrakezdhetném. Jobban vigyáznék... A tanulmányaim... Barátok... Szüleim... Család, feleség, gyermek...

Ám az is lehet, hogy újra elkövetném ugyanazokat a hibákat! Elvégre is, emberek vagyunk, vagy mi a szösz...

Döntöttem; jelentkezem a hirdetésre. Ki tudja, talán valóban kapok 15 olyan évet, melyre fájdalom nélkül tudok visszaemlékezni!

Kétségek közt hányódva ballagtam el a kiadóba, s ott mondtam, melyik jelígre szeretnék jelentkezni. Az irodista férfi, kinek előadtam kívánságom, néhány másodpercig értetlenül, és rettentő ostobán nézett rám, majd kibökte a problémát, mely szerint ilyen jelíggel rendelkező hirdetés náluk nem jelent meg. Miután válaszolt, zavartan elvigyorodott, majd visszafordult rettentő fontos elfoglaltságához.

Néhány szívdobbanásnyi ideig csak álltam ott, nem igazán tudva, mi is zajlik körülöttem, aztán lassan megfordultam, és a kijárat felé indultam.

Ekkor gyengéd érintést éreztem karomon, s valami furcsa bizsergés futott végig testemen. Megfordultam. Egy alacsony, fekete hajú, mogyoróbarna szemű lány állított meg, olyan édes mosollyal ajkain, hogy abban a minutumban biztos voltam benne, e mosoly kedvéért bármire hajlandó lennék... és hirtelen megéreztem elrontott 15 évem jobbá tételének esélyét. A jobb élet lehetősége a lányból sugárzott... éreztem.

- Elnézést... - szólt halkán, még mindig mosolyogva. - Amit keresel, azt ott találod... - azzal az egyik üres falra mutatott, és attól a pillanattól kezdve a fal többé már nem volt üres!

Egy ajtó jelent meg a leány ujjai mutatta helyen, rusztikus faragványokkal díszített lapja sehogy sem tűnt idevalónak. Elfojtott nyögést hallatva néztem körül, ki-nek tűnik fel, hogy hirtelen egy ajtóval több van a kellenél, ám furcsa módon ezt senki nem vette észre!

- Nyugodj meg - kacagott a lány-, rajtad kívül senki nem látja. Menj. - Azzal kézen fogott, s az ajtó elé vezetett. - Emögött találsz az elrontott éveket. Ezek közül szabadon válogathatsz, a gazdáik bizományban hagyták itt őket. Csak arra vigyázz, hogy ha valamit elveszel, hagyj helyette valamit... No, menj már!

Ám én hirtelen nagyon megrémültem. Hisz' ez valami idegen, valami rossz... Csak nagyon nehezen nyögtem ki:

- Félek...

Ám ő már mindent tudott.

- Ne félj, én mindig ott leszek...

Anonymus R. Chynewa

NAPLEMENTE

A férfi kedvenc helyén, a sziget egy mázsányi terméskövén ült. Ott, ahol a lassan hömpölygő víz, a folyókanyarból kiérve, vagy harminc méter szélesen haladt végig közte és a lebukó Napkorong között. A sima felszínt kóbor örvény bontotta meg néhol egy-egy pillanatra, valamilyen súlyosabb akadályt sejtetve a mélyben.

Gyakran időzött itt, a város szívében, mégis távol a külvilág zajától. Szemben az örök folyammal, és az alkonyattal. Maga elé bámult, a semmi-be fókuszálva...

Általában hagyta, hogy a vízzel együtt hömpölygő energiafolyam kikezdje az aurája felszínét - selymes pihéket fejtve le róla - melyeket mint apró vattacukorfoszlányokat ragadott tova. Élvezte ezt, hisz cserébe más, világot járt energia érkezett. Egy illat, egy távoli halovány gondolat, meghatározhatatlan érzések sora...

"Különös, - gondolta - hogy a néphit az éjfélnél tulajdonít mágikus hatást, holott az esti és a hajnali szürkületben rejlik a legtöbb erő. Ilyenkor nyílnak meg az átjárók, és a szemfüles megfigyelő számtalan fura szerzettel találkozhat idekint."

Ma azonban nem volt kíváncsi a külső dolgokra. Helyette leárnyékolta magát. Az állig begombolkozott, ballonkabátos filmhőshöz hasonlóan, aki mellkasán érzi ugyan a szellőkéseket, de azok nem tehetnek benne kárt. Kivárt. Szinte teljesen besötétedett, amikor megérezte, nincs egyedül. Mintha az imént a szemben lebukó Nap, most mögüle sütné. Hátára árnyék vetődött:

- Már messziről érezni a belőled áradó szomorúságot!

- Meghalt egy álmom - felelte anélkül, hogy megfordult volna.

- Van ez így. Addig jó, míg nem az álmodók halnak meg.

- Ezzel én is meghaltam egy kicsit.

- Annyira fontos volt?

- Az egyetlen, amit álmodni érdemes!

- Még feltámaszthatod, ha nagyon akarod. Hatalmadban áll.

- Nem! Hisz újra meghalna, tudom. És nincs fájdalmasabb, mint kétszer veszíteni el ugyanazt.

- Ezek szerint, nem volt életképes.

- De igen!

- Hiszen elpusztult...

- Csak nem tudott hinni önmagában. Nem mer-te elhinni, hogy valósággá válhat... Hogy valóságos!

- Egy renegát álom.

- Ne használj idegen kifejezéseket! Nem méltók hozzád.

- Elfelejtetted, hogy a te szókinccsedet használom, és a szükséges szavakat.

- Csak felbosszantasz. Nem így képzeltem ezt az egészet...

- Ha minden úgy történne ahogy elképzeled, Én szükségtelenné válnék.

- ...mire jó ez?

- Kirángattalak vele az önsajnálataból! Lesz majd másik álmod.

- Nem kell! Mondtam már, ez volt az egyetlen igazi.

- Egy szabad álom szabad döntését neked is tisztelned kell.

- Éppen ez az. A szabad döntés csak illúzió! Mint maga a szabadság is. Valamikor ő is az lehetett, de közben a körülmények rabja lett, és még csak észre sem veszi.

- Kiről beszélsz? Magadról?

- Is!

- Létezik spontán feltámadás. Ha bekövetkezne... Mit tennél?

- Olyan nincs!

- És ha mégis?

- ...?!

- Igen?

- Azt hiszem... Most már én pusztítanám el, még mielőtt újra erőre kap.

Fuvalat

PISTA BÁCSI TALÁLKOZÁSAI...

Pista bácsi találkozása Connor MacLeoddal

Egy napon Pista bácsi a főutcán tolt a kerékpárját. Egy magas ember jött vele szembe, hosszú, világos színű kabátban.

- Elnézést, uram, Connor MacLeod vagyok, a MacLeod klánból és a buszmegállót keresem. Meg tudná mondani, merre találok? - kérdezte Pista bácsitól az idegen.

- Sétáljon még kétszáz métert, majd menjen át a zebrán. Onnan már látni fogja a buszmegállót - válaszolta neki Pista bácsi.

- Köszönöm a segítséget - válaszolta MacLeod, és elietett a Pista bácsi által jelzett irányba.

Így zajlott le Pista bácsi találkozása Connor MacLeoddal.

Pista bácsi találkozása Kurgannel

Egy napon Pista bácsi a főutcán tolt a kerékpárját. Egy nagydarab, hosszú hajú ember jött vele szemben fekete dzsekiben.

- Hol van a buszmegálló, öreg? - mordult Pista bácsira az idegen.

- Sétáljon még kétszáz métert, majd menjen át a zebrán. Onnan már látni fogja a buszmegállót - válaszolta neki Pista bácsi.

- Hörr - válaszolta Kurgan, és köszönés nélkül elietett a Pista bácsi által jelzett irányba.

Így zajlott le Pista bácsi találkozása Kurgannel.

Kapitány

R.M.B. - Múzeumi lépcsőház

Helyszín: Egy Budapesti tömbház lépcsőháza.

Szereplők: Rudi, Márton és a drágalátos Lenke néni.

- Lenke néni drága - szólt Rudi.
- Na? - válaszolta Lenke néni felriadtan.
- Tessék énnekem aztat elmagyarázni, hogy miért tetszett engem most ide hívni.

- Rudi fiam, te nagyon ügyes fiatalember vagy! - hangoztatta Lenke néni.

- Ez tény és való, de még mindig nem tetszett nekem elárulni, miért kellett nekem ide lejönni.

- Arra gondoltam, hogy fel kéne dobni a lépcsőházat! - mondta Lenke néni nagy büszkén.

- Feldobni? Mi ez, labda? - kérdezte Márton elképedve.

- Barom! Már megint nem aludtál eleget? - kérdezte Rudi felháborodottan.

- Nem tudtam aludni, mert néztem az adást. - mondta Márton.

- Adást? - kérdezte Lenke néni.

- Igen, adást - válaszolta Rudi.

- Véralás? - hökkent meg Lenke néni.

- Úristen! Fejezzék már be! Mondja már el Lenke néni, mi a baj - lázadtott Rudi.

- Tehát fel kell dobni a lépcsőház hangulatát, és gondoltam fel kéne szögezni a falra pár szép Picasso meg Rembrandt képet! - mondta Lenke néni.

- Szögezni? Hová szögezni, hisz az összes fal betonból van! - szólt Rudi.

- Majd fúrja! - csapott vissza Lenke néni.

- Persze! Ezt így maga csak megálmodta mi? - kérdi Rudi.

- Én is álmodtam valamit az este! - szólt közbe Márton.

- Az senkit sem érdekel mit álmodtál te! - hörrent rá Rudi.

- Tehát pár szép képet kéne feltenni. Meg szönyeget! - mondta Lenke néni.

- Szőnyeget mi a rossebnek? - kérdezte Rudi.

- Én tudom! Tudod, hogy a negyediken lakik a Lakatos bácsi, aki nagy generalista volt ifjú korá-

ban! - mondta Márton.

- Ifjú korában? Na és akkor mi van, ha nagy generalis volt? - hökkent meg Rudi.

- Milyen szépen nézne ki, amikor bejön a lépcsőházba, és akkor piros ünnepi szőnyegre lép! - kiáltotta Márton.

- Persze már! Ne hívjam fel a nemzeti gárda triumf együttesét, hogy hozzák ide az összes felszerelésüket, és zenés diadali harsonával kísérik el Lakatos bácsit a felvonóig? - kiáltott fel Rudi.

- Azok a nóták annyira hangosak. Valami nyugodtabb kéne nem? - kérdezte Lenke néni.

- Akkor várjunk még pár évet, és lehetne egy gyászmenet! Mit szól hozzá? - kérdezte ironikusan Rudi.

- Ki halt meg? - hökkent fel Márton.

- Barom! - kiáltott rá újra Rudi.

- Fiúk, fejezzék be! Tehát akkor a falra kéne szögezni ezt a két képet! - mondta Lenke néni.

- Lenke néni, de hát ezek nem is festmények - mondta szomorúan Rudi.

- Nem baj, színesek! - mondta büszkén Lenke néni.

- Én nem fogok semmilyen színes képet felszögezni a falra! Menjen, nézze a Vad Angyalt a tv-be és hagyjon engemet békibe! - kiabált rá Lenke néni, és felment a lépcsőn.

- Micsoda pofátlanság! - kiáltott Lenke néni, és bement a lakásába.

- Várj Rudi! - kiáltott utána Márton.

- Mit akarsz? - hörgött rá Rudi.

- Ideges vagy most? - kérdezte Márton.

- Igen, miért? - kérdezte Rudi.

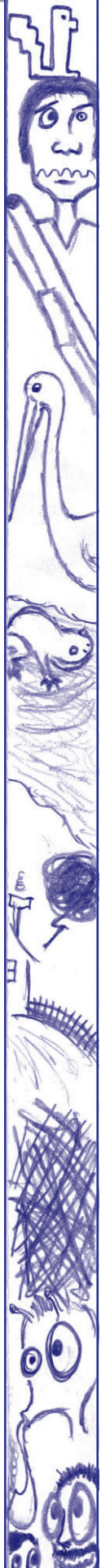
- Figyelj, minden jóban van valami rossz is, és fordítva! Nem szabad szomorúnak lenni! - okoskodott Márton.

- Na... végre egyszer te is mondol valami intelligenset. De hogy érted ezt? - kérdezte Rudi.

- Hát például, amikor kapsz táviratot, hogy meghalt az anyósod, de melléje kapod mellélélve a temetési számlát! - nyikkant fel Márton.

- Barom! - kiáltott fel Rudi, és becsapta az ajtót.

Sephirot

Szentes Árnjai (2. rész): Szeged Rózsája

Szeged, Magyarország,
2064. szeptember 25., csütörtök; 23.32

Nem könnyű elszökni a Triádok elől – különösen a Tüzes Ló Éve – ölelő karjaiból nehéz szabadulni. Ezt Lótuszvirágnak sikerült megtennie; elérte azt, amit akart a triád égisse alatt, aztán megpattant.

Nyolc éve érkezett Kínából, tökélyre fejlesztett harci képességekkel; sohasem kérdőjelezte meg a felettesei utasítását, de egyszer csak besokallt. Nem bérgyilkosnak szegődött a bűnbandához, mivel ő árnyvadásznak tartotta magát mindig is. Gyűlölte Szegedet, pontosabban Asteropolist; ez lett Szeged hivatalos neve 2049-től, mivel a város leginkább egy tizenkét ágú csillagra hasonlított. A tong főnök küldte le Pestről, hogy erősítse meg a városban tartózkodó érdekeltségeit; és az ellenfeleket gyengítse meg, ha kell, likvidálja őket.

A páncélozott hosszú kabátja két hónaljtokjában egy-egy kapcsolt Colt Manhunter pihent, mivel Lótuszvirág úgy tartotta, hogy egy lány nem lehet elég óvatos; különösen a mai világban nem. A két Colt nem mai darab volt, de mióta Szegeden tartózkodott, megbízott a két fegyver szavatosságában, és tűzerejében, mivel többször húzták már ki kellemetlen pillanatokból.

Ork volt, ez első pillantásra látszott; de humán szemmel is csinos volt, meta típusa ellenére. És ebben a csinos testben nem volt egyáltalán egyetlen idegen anyag sem. Semmiféle kibervet nem rakott magába, mivel belső mágiával rendelkezett. Igaz, ő nem dobált tűzlabdákat, és nem fagyasztotta meg senkinek a vérét; az ő mágiája más volt. Adeptus volt. Villámgyors reflexekkel és tökéletesebben kezelte a két pisztolyt a mágikus erejével, mint mások bármiféle beültetéssel.

Jól ismerte a szegedi árnyakat, és talán egykori társai itt keresték a legkevésbé; pedig a Tüzes Ló Éve Asteropolisban is nagy befolyással bírt. Éppen a nekik végzett dolgok miatt kellett elhagynia Szegedet, és most egy kis segítségre volt szüksége.

A Kovácsok Fertálya városrész felé tartott, ahol a Pattantyús nevű fegyverkereskedés volt található Asteropolisban. A fegyverkereskedő tartozott Lótuszvirágnak, mivel korábban megmentette a fiktív néhány részeg Lobogótól. Bekanyarodott a Kovácsok Fertályaiba, mikor megszólalt a kézi telefonja. Felvette.

– Találkoznunk kellene... – csak ennyit mondott a hang a készülékbe, és a lány tudta, gáz van. Persze lehetett csapda is, de az ösztönei azt súgták, hogy nem az.

Óvatosan közelítette a boltot, és feltette a foncsorozott napszemüvegét, mely kapcsolatban állt a fegyverekkel, és így még pontosabban képes volt a célpontot választani. Halkan lépett be a hátsó ajtón az üzletbe, mert arról tudta, hogy nincs jelzőrendszer, ha valaki belép rajta; míg a főbejáraton igen. A Coltokat már kibiztosította, és nagy erejű robbanófejes lőszerrel tárazott be. Kiélesítette a hallását, és meghallotta, hogy az üzlet elejéből hangok szűrődnek ki; hallgatózni kezdett.

– Mikor jön már? – a hang türelmetlen volt, és némi félelem is vegyült bele.

Percek kérdése – válaszolta egy másik, hasonlóan türelmetlenül; azonban az nem volt tiszta, hogy akit várnak, vagy a társa miatt idegeskedik.

Az ork adeptus egyiket sem ismerte fel, tehát nem olyanok, akikkel már találkozott.

– *Félnek. Helyes* – gondolta Lótuszvirág, és megpróbálta meghatározni a helyzetüket a boltban. *Kezdők, ez egyértelmű. Még annyi eszköz sem volt, hogy a hátsó bejáratához egy őrt állítsanak. Pofonegyszerű lesz.*

Mágiával felerősített érzékei segítségével betudta tájolni őket, és szinte vakon csapott le rájuk; de a különleges képességei a segítségére voltak. Mindösszesen két-két lőszeret eresztett ki a Coltokból, és holtan estek össze a kínai bandatagok a Pattantyús padlóján.

– Arita! – kiáltotta a lány a tulaj nevét, de választ nem kapott. Körbenézett, hogy nincs-e valaki, aki lesből támadna rá, de a bolt padlóján csak az egyik megkötözött törp technikust találta.

– Mi történt? – kérdezte Lótuszvirág.

– Hirtelen leptek meg, még a riasztót sem tudtam bekapcsolni – válaszolta a törp.

– *Ha sikerült volna bekapcsolni a riasztót, hogy támadás érte az üzletet, akkor én sem jutottam volna be ilyen könnyen* – de hangosan csak ennyit mondott:

– Ez volt a szerencséd, különben végezetek volna veled. Lehet, hogy kezdők voltak, de ahogy elnéztem, a rutint erőszakkal próbálták ellensúlyozni – ezzel a törp is egyetértett.

– Arita már keresett. Mondta, ha elkerülnétek egymást, akkor ezt adjam oda. – ezzel egy adatchipet vett elő a farzsebéből. Remélem, nem sérült meg, mert pont akkor támadtak rám, mikor vele beszéltem.

Lótuszvirág odalépett a tridifonhoz, és behelyezte a lejátszóba a chipet. Egy nagyon rövid üzenetet talált rajta.

„Lótuszvirág! Keres a Tüzes Ló, de tudok egy vadászatot, amivel el tudsz tűnni egy pár hónapra a városból. Legyél pontban éjjel egykor a MH5 második kilométer kövénél. A melő: Fegyvereket kellene becsempészni az országba. Mr. Johnson húszszert ígért fejkenként, és búvóhelyet is találhatsz Szentesen. Arita”

– *Ezt érdemes lesz megpróbálni* – gondolta az ork adeptus. *Arita még nem vágott át, legalábbis szándékosan még nem. Bár elég veszélyes lesz, mivel a közeli mocsárban van néhány krokodil. Rühellem őket.*

Szentes közelében, Magyarország,
2064. szeptember 26., péntek; 0.42

– Ott vagyunk már? – kérdezte Pléhpfófa, és a kirgiz gyártmányú Aros Predator-át tárazta, immáron hetedjére. Árnyacskában elszakadt valami, és elveszítette a hidegvérét; pedig ez igen ritka eset volt, de az ork már az agyára ment. Keményen a terepjáró fékébe taposott, majd hátraperdült az ülésen, és keményen az ork szemébe nézett.

– Ha még egyszer megkérdezted te majom, eskü-

szöm mindenre, ami szent; azt a kevés agyvelődöt úgy kell majd lekaparnom a hátsó szélvédőről! Megértetted?! – sziszegte, mire az ork némán bólintott. Árnyacska ismét elhelyezkedett a Gaz-Willy kormányra mögött – immáron sokkalta nyugodtabb lelkiállapotban –, és gázt adva továbbindult az erősen elhanyagolt nagymágocsi úton. Ezt a terepjárót még az Euró háborúk idején szerezte Árnyacska édesapja. Ő úgy mondta: „újítottam”.

Jó negyedórányi zötykölődés után leállította a terepjárót, és kérdőn nézett az anyósülésen helyet foglaló Izomagyra a félhomályban, de nem tudta kifürkészni a troll gondolatait. Ekkor állt meg mögöttünk egy viseltes, módosított Honda Accord szedán.

– Gyerünk! – szólalt meg Izomagy, és ezzel kiszállt a terepjáróból. A többiek követték egy romos épülethez, amely a nádas szélén állt. A troll nem gondolkodott sokat, belökte az épület fából készült rozoga ajtaját, és elkurjantotta magát.

– Sellő! Itt vagyunk!

Odabent szinte teljes sötétség volt, így Pléhpofa, a csapat egyetlen ork tagja is alig látott valamit, viszont a másik két bandatag nem zavartatta magát, mert a sötétség ellenére sem vették le a napszemüvegeket.

– Nagy marha vagy, Izomagy! – jegyezte meg egy nyugodt hang mögöttük. A vékony alak eltakarta a bejáratot. Egy emberként pördültek meg a vadászok a betonpadlójú kocsiszínbén. A vékonyan beszűrődő fényben nem látszott nála fegyver, de Árnyacska biztosra vette, hogy a csempész is fel van fegyverezve. Mégpedig rendesen.

– Te is! Kis híján lelöttelek. Ráíjesztesz öt jól képzett vadászra, ez szerintem, túl megy a józan ész határán. Indulhatunk?

– Persze. De előbb bemutatom a mai vadászat hetedik tagját, – ezzel egy valamivel vaskosabb alak, de Sellőhöz hasonló, szálkás női alak vált láthatóvá, egy ork volt – ő Lótuszvirág, az én segítségem.

Árnyacska hallotta, hogy Sellő babonás, és most már saját maga is megtapasztalta. Ha vadászni indul, azt hét emberrel teszi, nem többel és nem kevesebbel. Az épület mögötti nádasban ott ringott egy módosított Zemlya-Poltava Kardforgató motorcsónak. A tetején lévő forgóágyú jól látható volt, és valószínű, hogy a motorját is megpiszkálták.

Ahogy sétáltak a sötét tóparton, a törp dekás kiszúrta, hogy Pléhpofa erős érdeklődést mutat Lótuszvirág iránt, pontosabban annak hátsó felé iránt.

– Figyeld! Mindjárt árnyékre vetődik – bökte meg a mellette sétáló humán sámánt a dekás.

Hirtelen odaugrott Pléhpofa a kínai ork lány mellé, és így szólt.

– Mi lenne, ha vadászat után tartanánk egy külön bulit, csak mi ketten! – ezzel belemarkolt a lány formás fenekébe. Az adeptus reakciója szinte láthatatlan volt, csak a végeredmény volt egyértelmű. A következő tizedmásodperc leforgása alatt a lány kezében megjelent egy viharvert Colt Manhunter, és a másik ork alsó állkapcsához szorította azt.

– Meg ne próbáld még egyszer! – sziszegte némi aktussal. Árnyacska hangosan felnevetett.

– Egy éjjel ketten is melegebb éghajlatra küldik! – ekkor a kínai csaj észrevétlenül rákacsintott a tör-

pre. Árnyacska nem értette, vagy nem akarta félreérteni a mozdulatot.

– Beszállás! Árnyacska, ez rád duplán vonatkozik – mutatott a műszerfalán lévő dekk csatlakozóra, majd bekapott egy fehér pirulát, és kényelmesen elhelyezkedett a motorcsónak hátsó részében található padon.

– Látom, lecseréled a Nissant – bökött a troll a Kardforgatóra.

– Ja. Ehhez könnyebb alkatrészt szerezni, plusz sokkal csendesebb. A „dicsőséges” orosz hadsereg által itt hagyott roncsok szolgáltatják a cserealkatrész-alapot – bólintott a tünde csempész, és beindította az Euroháborúból itt maradt járművet, mely motorja azonnal életre kelt.

**Magyar határ közelében,
valahol a mocsárban, Magyarország
2064. szeptember 26., péntek; 1.53**

Ahogy Turánia határához értek, Sellő lekapcsolta a Kardforgató motorcsónak robbanómotoros meghajtását, és elindította az elektromosot.

– Árnyacska, nézz szét odafent, mivel nem minden jelet vesznek azonnal a szenzorokkal.

A törp csaj már száguldott is az információs szupersztrádán, egészen a legközelebbi műholdig, melybe bedekázott, pontosabban abba, melyet másfél órája kapcsolt le. Veszélyes volt, de a céges dekások átverése volt a specialitása; és mellesleg ez éltette igazán. A szemei lettek a műhold érzékelői, így ötven kilométeres körzetben tudta, mi történik.

– Két kilométerre egy hajót látok. Hatan vannak benne, az egyik nagy valószínűséggel mágiahasználó, tippem szerint teljes értékű sámán, a fétisei alapján.

– Nem lenne hátrány – fordult a troll a varázslóhoz – ha beizzítanád a mágikus képességeidet.

Ezzel a sámán halk kántálásba kezdett, majd elmondott egy varázslatot, és a kezében lévő színes kavicsok mattá váltak. Bár a dekás lány csak részlegesen érzékelte a környezetét, mivel még mindig a Mátrixba volt becsatlakozva, és nem igazán értett a mágiahoz, de tudta, hogy Szalma kezében lévő kövek mágikus fókuszok voltak, melyek a sámán varázslatát voltak hivatottak erősíteni. Így Árnyacska csak reménykedett benne, hogy megfelelő mágikus háttértámogatást hoztak Szalma személyében; és hogy elég erős lesz a varázslat, melyet elmondott.

Ahogy elsiklott a motorcsónak a turániai határőrség hajója mellett, úgy tűnt, hogy a válasz a fel sem tett kérdésre igen. A törp megkönnyebbült, és néhány perc múlva kicsatlakozott a műholdból, majd átsuhant egy másikba, hogy továbbra is szemmel tudja tartani a területet. Az út hátralévő része majdhogynem unalmasan telt, még akkor is, mikor másodszor áthaladtak másodszor a turániai határon a „szegedi oldalon”. Majd Szeged mellett elkanyarodtak dél felé, hogy eljussanak az egykori magyar-jugoszláv határig – ügyelve arra, hogy a Sztrádáról lehetőleg senki se lássa meg őket. Mivel nem szerették volna, hogy néhány szolgálatban lévő részeg Sztrádaőr, akik a Lobogóknak nevezik magukat, elkezdjenek rájuk lövöldözni, ezzel lehetlenné téve a ma éjszakai vadászatot.

Árnyacska lenézett erre a monumentális építményre a műhold érzékelői segítségével, mely az

egész ország különböző részeit összekötötte; vagy legalábbis az ország azon területeit, melyek még a Társasági Tanácshoz tartoztak. Magát az autópályát valamikor a negyvenes évek közepe táján kezdték építeni, de mostanra csak karbantartogatják. És ez meg is látszott rajta.

- Szerencsére vízi úton megyünk. Egyébként a Lobogókkal kellene szembeszállnunk, és nem a határőrökkel - gondolta Árnycska. - Bár lehet, hogy jobban járnánk egy csapat alkoholista „szelíd motorossal” - gyorsan elhessegette a baljós gondolatait, és a munkájára kezdett összpontosítani.

A nádasban elrejtve egy kisebb halászkalyibában történt meg az üzletkötés. Izomagy fizetett, és a ládákat elkezdték bepakolni a motorcsónak csomagterébe, majd visszaindultak. Simán átcúsztak a szegedi turániai határon.

- Túl simán megy ez a vadászat - morogta Pléh-pófa az orra alatt.

* * *

- Készüljetek! - szólt hátra Sellő - Még egy határátkelés, és megérkezünk a bűvőhelyre.

- Valami kilökött a rendszerből! - kiáltott fel Árnycska, majd elveszítette a sokktól az eszméletét. Egy nagy méretű motorcsónak jelent meg a Kardforgató előtt, és az orra szerelt gépágyújából tüzet nyitott az árnyvadászok járművére. A kaszniról lepattogtak a lövedékek, de a hajó közvetlen víz feletti gyenge páncélzata átengedte, és gyorsan kezdett süllyedni a folyóban.

- Kikormányozom a partra! - kiáltott a tünde, miközben az orra rejtett nagy kaliberű géppuskával viszonzni kezdte a támadó fináncokat. A következő pillanatban elemi erővel csapódott valami az egyébként is sérült motorcsónakba.

- Ez egy rakéta volt, vagy valaki varázslatot használ! - majd egy robbanás rázta meg a járművet; és ahogy a Kardforgató nagy sebességgel átfordult az oldalára, Árnycska beverte a fejét, azonnal elveszítette az eszméletét. Ma este immáron másodszor.

Mikor ismét magához tért, automata fegyverek jellegzetes kereplését hallotta. A feje borzalmasan lüktetett, és mindenből kettőt látott. Kihúzta a fejéből és a gépből is a csatlakozót, majd a hátára vette a kisebb vagyont érő CMT Avatar kiberdekkjét.

- Jól bevághattam a fejemet - és lassan megpróbált a tetejére fordult járműből kijutni. Odakint a társai a parti fákat használták fedezékként; a dekával senki sem foglalkozott. A Turánia parti őrsége épp akkor szállt partra, mikor a lány kimászott a tönkrement motorcsónakból, és keresztülesett egy holttesten. A lángoló roncs kevés fényt adott, de hason fekve is jól látta, hogy egy ork fekszik előtte.

- Nagy pófájú hülye volt, de nem ezt a sorsot érdemelte. - Izomagy és kicsiny csapata ösztüzet zúdított a parti őrségre, de a golyók jól láthatóan szinte lepattogtak a varázsló által létrehozott mágikus védőfalról.

- Golyóálló korlát! De hol van Szalma? - néhány méterrel feljebb meglátott egy újabb holttestet, akinek a ruháján többféle fémből és fából készült tárgy lógott.

- Meg kell őket valahogy fékezni! - ezzel elkezdte Pléh-pófa ruházatát és felszerelését átkutatni. Rövid keresgélés után ráakadt egy gránátra.

- Legalább most nem hagyott cserbe ez a majom, és remélem, nincs védelme a varázslónak más ellen - szűrte a fogai között, miközben kiélesítette a gránátot, majd a támadók felé dobta. Nem sikerült pontosan a dobás, de szerencsére a gránát elvégezte a neki szánt feladatot, és az örök szétrepültek a detonáció hatására.

- Ki mondta azt a hülyeséget, hogy varázslatot csak varázslattal lehet megfékezni! - somolygott magában a lány.

Ezek után megpróbált felállni, csak nagyon nehezen sikerült. Árnycska csodálkozott rajta, hogy nem lőttek rá is azonnal a folyami örök. Elővette a Ceska vz/120-as könnyű pisztolyát, és kibiztosítva próbált a fák takarásában minél messzebbre jutni a rajtaütés helyszínétől. A parton ismét felugrott egy automata fegyver; de mivel a folyó felől jött, azt jelentette, hogy még mindig, van aki életben maradt a folyami örök közül. Árnycska kihasználta természetes hőlátását, és próbált minél messzebbre kerülni a Kardforgató roncsaitól. Hirtelen valami felkapta oldalról, és szaladt vele. Árnycska a bűzös mocsár, a lőporszag és az agyrázkódása ellenére is érezte az enyhe női parfümillet. Biztos volt benne, hogy Lótuszvirág az.

Valahogy sikerült elhagyni a rajtaütés helyszínét, és jó tíz kilométeren keresztül cipelte magával a másik árnyvadászt a kínai adeptus. Aztán megállt, és letette, egy fának támasztva a hátát, majd letelepedett mellé.

- Szerencsénk van, hogy nem felhős az ég, és a hold elég fényt ad. - Árnycska egyetértően bólintott. Remélem, eléggé sikerült összezavarom a határőröket, és nem követnek - majd belehallgatott az éjszakába, de semmi rendelleneset nem tapasztalt.

- Csak idáig segíthettem. Ha a tájékozódóképességem nem csal, akkor Szentes kábé öt-hat kilométerre arra - ezzel észak-északkeleti irányban mutatott, majd felállt, és dél felé indult.

- Várj! - szólt utána a törp. Csalatkoznak Izomagyban, ha ténylegesen fegyvereket csempésztünk volna, vagy csak fegyvereket. Tudod, mik voltak a ládáiban?

- Amelyik láda tartalmát én láttam, abba kicsi színes golyók voltak.

- Mágikus komponensek? - értetlenkedett a dekás.

- Inkább kémiai késztermékek. Nekem inkább tablettáknak tünnek, semmint mágikus segédanyagoknak.

- Az a mocskos drogcsempész! - vágta rá azonnal átkozódva Árnycska, és dühösen a földre csapott.

Szentesen járt a pletyka, hogy Izomagy nemcsak a természetes faji adottságai miatt néz úgy ki, ahogy, hanem a tudomány áldásos előnyeit is élvezzi, mint amilyenek a szteroidok. A törp dekás anynyira a gondolataiba felejtkezett, úgy, hogy észre sem vette, hogy az adeptus időközben magára hagyta. Még a távolodó, halvány hőképét sem látta a másik lánynak, ahogy dél felé nézett. Majd egy jó félórányi pihenés után, lassan feltápáskodott, és elindult arra, amerre a várost sejtette.

Ha'lathin

Megjegyzés a szerzőtől:

A fenti novella szereplőinek Harmadik Kiadás-beli játékértékei letölthetőek a nedvescica.extra.hu weboldaltól.

A pilóta

A motor bömbölésén keresztül is hallani lehet, ahogy a süvítő golyók feltépik a szárny vászonborítását. A bordázatot is találat érthette, mert hatalmas reccsenés kíséretében erős lökés fut végig a gépen, egészen a koponyám belsejéig.

Ösztönösen magamra rántom a botkormányt, a repülő azonnal reagál. Nyűszítve az égnek szegezi orrát, és villámgyorsan törünk a Nap felé. A magasságmérő helyett, a törzsre ragasztott pamutszálat figyelem. Jövőmet a helyzetéből próbálom kiolvasni.

- Csak túl ne húzzam a gépet... - Ha a sebesség - emelkedési szög aránya kibillen az egyensúlyból, cserben hagy a felhajtóerő, és nem leszek több egyetlen zuhanó kőnél. Ebben a magasságban szinte lehetetlen megfogni a masinát, mielőtt... Mielőtt becsapódna.

A gázkart teljesen előre tolom, és még mindig feszítem, de többé nem mozdul.

Már szinte függőlegesen repülök, miközben a túlterheléstől beleprelődöm az ülésbe.

Égyé válok vele. Szám sarkából vékony nyálcsík indul útjára, hogy a pilótasapka szegélyét legyőzve a fülemben kössön ki. Sosem fogom megszokni ezt az érzést.

Röppályám eléri a körív felső szakaszát. Továbbra is felfelé haladva lassan fejtetőre állok. Közben a motor egyre jobban erőlködik, apró olajcseppeket prüszkölve a szemüvegre és az arcom-

ba. Letörölném a sálammal, de túl nehézkes minden mozdulat.

Lassan csökken a rám nehezedő nyomás, és egy pillanatra súlytalanná válok. A repülő hangja is duruzsolássá szelídül. Néha kihagy, mintha a nagy megerőltetés után levegőért kapkodna. Gyomrom egyetlen sóhajjal igyekszik kiszabadulni testemből, de újra magával ragadja a gyorsulás.

A looping csúcspontján átesve egyre sebesebben közeledünk a Föld felé. A duplafedelűm és én. Összeszokott páros. Újra növekszik a túlterhelés, de ez most más. Sokkal légiesebb. Émelyítőbb.

A légzésemre koncentrálni igyekszem minél tökéletesebben végrehajtani a manőver utolsó szakaszát. Itt dől el minden. Mire újra vízszintesbe kerülök, a géppuska csöve fölött megpillantom az ellenséges repülőt. Sikertől mögé kerülnöm. Pancser! Ujjam a fegyver ravaszán, tüzelésre készen.

A következő pillanatban, hátulról erős ütések érik a vállamat. Egy egész sorozat. Miközben körülöttem minden ködbe borul, egy vékonyka hangfoszlány tör magának utat a tudatomig:

- Nagypapa! Add már ide a joystickot! Én is szeretnék játszani.

Fuvallat

A jószágos birodalmi rohamosztagos története

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy jószágos birodalmi rohamosztagos. Ment, mendegélt a Tatuin forró sivatagában, hófehér páncélját kegyetlenül égette a rendszer kettős napja. Oldalán fekete birodalmi lézerpisztoly lógott, hátán pedig egy nehéz birodalmi hátizsákot cipelt. Narancssárga rangjelzését a sivatag kegyetlen homokvihari fakították ki, nehéz sisakját pedig csak akkor vette le, amikor szomszédját gyötörte, hogy ihasson néhány kortyot birodalmi kulacsából.

Egy napon a jószágos birodalmi rohamosztagos találkozott Darth Vaderrel. A Császár tanítványa a katonára emelte tekintetét, ő pedig a szabályzatnak megfelelően tisztelgett a Sötét Nagyúrnak.

- Úgy hallottam, te vagy a jószágos birodalmi rohamosztagos - mondta Darth Vader.

- Jól hallotta, Nagyúr - válaszolta a rohamosztagos.

- És miért neveznek téged így? - kérdezte a Sith Fekete Lovagja.

- Én vagyok az, aki gyámolítja a gyengéket, megvédem a telepéseket a taszkenek támadásaitól, és ha kell, megküzdök a Rancorral - válaszolta a katona.

- Jól van fiam, csak így tovább - válaszolta a híres Jedi. - A Birodalomnak pont ilyen katonákra van szüksége.

Vader nagyúr beszállt a közelben várakozó szállítóhajóba, s elrepült a végtelen világűrbe. A jószágos birodalmi rohamosztagos magára maradt a sivatagban. Most már tudta: helyes úton jár.

Kapitány

A medve (Kurgan története) V.

Két napig tűrte, hogy az arcátlan halandó a nyomában settenkedjen. Igazából szórakoztatta a fickó. Nagyravágását a félelem és az elkeseredés szította. Az örök város forgatagában gond nélkül megfigyelhette. Jelentéktelen volt, csak a görcsös akaratparazsa tette érdekessé. Azt hitte magáról, hogy ravasz és óvatos, de csak mohó volt. Így aztán teljesen megdöbbent, amikor elkapta. A fickó egy pillanatra szem elől tévesztette egy rabszolgalány bájai miatt. Amikor újra keresni kezdte, már mögötte állt. Taszított rajta egyet. Reszketve állt fel, a szemei hatalmasra nőttek a sokktól.

- Ki vagy? - kérdezte tőle mosolyogva.

A halandó próbálta magát összeszedni, nem nagyon ment.

- Én Geran mágus vagyok, egy ősi, nemesi család sarja.

Válaszát méltóságteljesnek szánta, de inkább szárnalmas lett. Egerek cincognak ilyen rémülten, ha macska jön, gondolta Cautius.

- Igeen? Akkor mond el nekem, mágiszter uram, hogy mi célból követsz jó ideje már?

A fickó fogai egymáshoz koccantak.

- Én Geran, a halhatatlanság titkát kutatom!

- És mit akarsz éntőlem?

- Az a hír járja rólad, uram, hogy sebezhetetlen vagy.

Cautius összevonta a szemöldökét.

- Kitől hallottad ezt?

- A katonáidtól.

Cautius maga elé meredt. Persze. A csatatéren nem olyan egyszerű fenntartani a látszatot.

- És mit mondtak neked az embereim?

A fickó kihúzta magát, kissé magabiztosabb lett.

- Azt mondták, hogy már többször megsebesültél, uram, úgy, hogy azt ember nem élhette volna túl.

Cautius gondolkodóba esett. A csata zűrzavarában mindig akadnak tanúk. Eddig azt gondolta, hogy mindükkel végzett. Ezek szerint mégsem. Hosszúra nyúlt hallgatásukat kitöltötte a körülötük zajló nyüzsgés, a feszültséget nem. Hirtelen egész közel lépett a „mágus”-hoz, megragadta a vállánál, és a szemébe nézett. Amaz rémületében levegőt venni is elfelejtett. Iszonyodva bámult vissza rá.

- Ha a halhatatlanságot keresed, hát akkor megtaláltad! - sziszegte az arcába. A fickó szája széle szederjesen remegett, ha lehet még fehérebb és rémültebb lett. Alig hallhatóan rebegte:

- Te???...TE!!!...

Vidáman bólintott.

- Hiszen te is hallottad, súlyos sebeket éltem túl! Most meg kellene öljelek, de az a sugallatom lett, hogy majd te döntesz a sorsodról.

Ezzel elengedte a halandót, és hátat fordított neki. Kis idő múltán aggodalmas, mohó hangot hallott.

- Árudd el nekem kérlek mi a mód!

Elmosolyodott és visszafordult. Geran fegyvertelenül, elszántan nézett rá. A reszketése nem csillapult.

- Jól van hát! Halld!

És ezzel a tarka forgatagba nézett. Maga elé mormolta a szavakat.

- A mód egyszerű. Meg kell halnod. Erőszakos halállal. És ha benned van a szikra, feltámadsz, mint halhatatlan. De ha ez megtörténik, akkor küzdelem vár rád a többi halhatatlannal, akik tudni fognak rólad, és keresni fognak. Küzdelem a végsőkig a többivel....VELEM.....mert...

Egészen közel hajolt Geran arcába köpve, gyilkos-várakozó arckifejezéssel.

- Csak egy maradhat!! - kiáltotta, hogy a halandó kis híján elájult rémületében. A száját tátva meredt rá, a szemével hasztalanul próbálva kiutat keresni. Cautius várakozón nézte. Eddig még soha egy halandó sem bírt ennyi ideig a szemébe nézni. Kezdte érdekelni a fickó.

- Miért történik ez? - kérdezte váratlanul. A kérdés meglepte, nem számított rá, hogy még bármit is kérdezni fog. Vállat vont.

- Nem tudom, Geran! Senki sem tudja. De én már több ezer éve nem is töprengek rajta. Rovom az utam, gyilkolom a fajtámat, gyarapítom az erőmet a végidőre. Ez minden.

Egy mozdulattal a szívének szegezte a törét.

- Nos akarsz halhatatlan lenni? - kérdezte tőle nevetve. A fickó rémülten a fejét rázta. Kacagva ellökte, anélkül, hogy egy karcolást ejtett volna rajta.

- Eredj utadra magister, próbálj másutt szerencsét!

Ezzel sarkon fordult, és vidáman elindult. Néhány lépés után megállt és visszaneézett. A mágus ott állt, ahol hagyta. Kétségbeesetten bámult maga elé. Látszott rajta, hogy hosszú küszködés reménye holt hamvába. Mi lenne, ha kipróbálná a szérumot rajta, esett gondolkodóba Cautius. Nem tudta, mire képes az a fura kotyvalék. A görög nem tudta neki elmesélni igazán, mi is az pontosan. A harcuk rövid volt és egyenlőtlen. Amit tudott, azt a görög őseireiből merítette. Eszerint egy titokzatos egyiptomi paptól szerezte, némi ármánnyal, még halandóként. De nem merte kipróbálni. Aztán halhatatlanná lett, és már nem volt rá szüksége. Aztán találkozott vele. Kényelmesen visszaballagott Geranhoz.

-Van más mód is...

Amaz ugrott egyet és mohón nézett rá.

-Mi az, jó uram?

Cautius rávigyorgott. Eddig nem ölte meg, és ma valamiért közlékeny hangulatban is van. Ideje jóvátenni ezt a hibát. Ahogy végigmérte, már tudta, hogy miért ereszkedett le hozzá. Az ösztönei nem csalták meg. Benne van a szikra... és ha ez a kókler nem öli meg magát a szérummal, akkor soha fog élni. Rettentően sokáig. Talán még az

idők végét is megéri. És hasznos lehet egy olyan majdnem halhatatlan segítőtárs, aki kívül van ezen az állandó háborúságon. A görög is ilyet forralt, csak neki nem volt jelöltje. Öneki viszont van.

-Az Arkánulum. Nem leszel tőle halhatatlan, de sokkal tovább élhetsz, mint bárki más. Majdnem halhatatlan leszel, ha jól használod. Most választatsz: halál vagy hosszú élet?

A választ kiolvashatta a mohó szemekből. Bólintott.

- Keress fel szállásomon, napnyugta után.
Sarkon fordult és otthagya.

1699.

Germain leszállt a nyeregből, a kantárt odadobta a lovászfőúrnak és a szolgálájához fordult.

- Nos?

- Gróf úr! - kezdte kissé reszketeg hangon a szolgál, miközben meghajolt. - Egy lovak várja a dolgozószobájában.

Germain megdöbbsen, aztán dühösen sziszegve kérdezte.

- Hogyan merészelte beengedni oda?

A szolgál alázatosan lesütötte a szemét.

- Egyszerűen nem tehetünk mást.

Germaint ez elgondolkodtatta. Számtalan beképzelt nemessel akadt már dolga. Némelyik valóban veszedelmes tudott lenni. A hatalmi arrogancia mint valami járvány vagy divathóbort terjedt mostanában. Minél jelentéktelenebb volt a herceg vagy más címekkel felcícomázott nemes, annál jobban nagyozott, annál beképzeltebb volt. Az embere abszolút megbízható volt, és bátor. Tudta kezelni az efféle alakokat. Most viszont félni látszott.

- Na gyerünk, mutasd meg ki az! - mondta neki magabiztosan. Eltökélte, hogy alaposan kioktatja azt az alakot, akárki is legyen az. Előre ment, a szolgál alig győzte követni. A lépcsőt mászva fokozatosan dühbe lovalta magát. Amikor a szentélye ajtajához ért, már dühöngött. Nagy lendülettel kirántotta az ajtót, csak úgy csattant. Azonnal meglátta a megtermett alakot. A keleti ablaknál állt kemény, fekete körvonallal. Germain hangos-haragos léptekkel beviharzott a szoba közepéig. Ott megállt, és csípőre tette a kezét.

- Itt nem szoktam vendégeket fogadni, lovak! Ki vagy?

Az alak megmozdult.

- Egy régi ismerős.

A válasz hideg zuhanyként érte. A hang mély volt és rekedt, furcsa zöngéje félelmet ébresztett benne. A felszított düh úgy párolgott el, mint hó a szikrázó napon. Néhány másodpercbe beletelt, míg a felismerés okozta sokkból kikászálódott. Melege volt, de mégis fázott. A pánik jeges hulláma vonult át a gerincén. Az arca viszont évszázados szobor volt, ahogy a szolgáljára nézett.

- Kifelé! - sziszegte, mint egy haldokló kígyó. A szolgál tiltakozni akart az ellen, hogy a mesterét egyedül hagyja a félelmetes alakkal. Annak pillantásától azonban elhagyta az ereje. Rémulten kioldalgott.

- Senki se zavarjon! - vetette oda neki még. A lovak feléje fordult, az ismerős arcon kaján mosoly ült. Ettől a mosolytól ismét kilelte a hideg.

- Üdv néked Gallus! - köszöntötte, tréfásan megbiccentve a fejét. - Jó formában vagy!

- Mit kívánsz tőlem Nagyúr? - kérdezte tompán. Kurgan megvonta a vállát.

- Erre jártam, s hallottam felőled. Gondoltam, rád nézek, hátha megjíedsz... Húúú!!! - kiáltotta, és helyből odaugrott hozzá. Germain megrogyangy a vállára csapó kéztől. Az ősi, kegyetlen szemek vidáman fürkészték.

- Jaj! - nyögte szánalmasan. Kurgan felnevetett. Mire ocsúdott, a lovak már a könyvespolcánál nézelődött. Végig húzta kezét a becses könyvein.

- Látom nem vesztegeted az időt, szorgosan gyűjtögeted a bölcsességet!

Germaint pánik fogta el, ahogy az óriás megtorpant a legértékesebb kincsei előtt. Kurgan visszaneézett rá, cápamosollyal.

- Mi lett a hangoddal, jó uram? - kérdezte kétségbeesetten, csak hogy elterelje a figyelmet rólok. Kurgan még szélesebben mosolygott. De csak az arca. A szeme nem volt vidám. Az jeges gránit volt.

- Egy kis baleset Geran, bárkivel megeshet.

Germaint körül vette az ősidők hidege. Kurgan ott állt a legfontosabb és legértékesebb kötetek előtt, és érvénytelenítette az azokban lévő összes tudást. Cifra sallang, dadogás csak, semmi jelentős. A szobába belopódzott a történelem előtti korok vadsága és iszonyata.

- Uram, teremtőm! - gondolta döbbsen. - Valaki majdnem lefejezte!

Szorítást érzett a mellében. Nem tudta eldönteni, örül-e annak, hogy nem sikerült. A lovak arckifejezése megenyhült, nyájas lett.

- Ne aggódj Gallus, nem veszítettem még el a fejem! - Felnevetett a saját otromba szellemességén, aztán egy pillanat alatt előtte termett. - De félre a tréfát, Geran!

Lélegzetvételnyi szünet. Kegyetlen, csontig ható pillantás.

- Aztán őrizd-e még, amit rád bízam?

- Igen uram, megvan! Tartom a titkot!

- Jó! Jó!

Az őt fürkésző arc egy pillanatra hasonlatossá vált ahhoz a nevesincs halálgrimaszhoz, amit biztos helyen őrzött. Késpengemosoly és enyhülés.

- Egy feladatom van neked.

Színpadiasan belekarolt, és az ablakhoz vonzolta. Kurgan fogása olyan volt, mintha a lovak kőből lett volna. Mindketten kinéztek az udvarra, ahol zajlott az élet.

-Az utóbbi időkben a figyelők megint nagyon rám szálltak, Geran. Egészségtelen mértékben. Túl sok időmet pazarlom arra, hogy öldösöm őket. Más dolgom is van ám!... Mennyi ideje is volt, amikor utoljára közöttük voltál?

Germain nem szorult fejszámolásra. Mint mindenre, erre is pontosan emlékezett.

- 99 éve - válaszolta.

Kurgan derűsen bólogatott.

- Akkor itt az idő, Geran! Menj közibük újra! Kelts zavart, széthúzást, vagy haragíts rájuk valami gögös nemes. Találj ki valamit, vakard le rólam őket! Nem akarom az időmet arra fecsérelni, hogy ezeket a férgek ritkítom. Elegem van belőlük! Rád bízom őket, Geran.

Cinkos mosoly ült ki a lovag arcára.

- Közben azért tudj meg minél többet, abból amit ők tudnak, megértetted?

Germain bólintott, volt egy olyan kérdés, mely mindig elsőséget élvezett. A lovag most nem pazarolt rá időt, hogy elismételje, így is tudta, mi az. Ez a felismerés bizonyosan kiült az arcára is. Kurgan elégedettnek látszott. Vidáman megrázta Germaint, mint egy szalmabábut, aztán belehajolt az arcába.

- Csak így tovább, Gallus, ügyesen, és akkor az idők végén is ott leszel! - mondta, és elengedte. Nagy lendülettel az ajtó felé indult. Odaérve még egy pillanatra megállt.

- Az ég áldjon, Geran, használd a tudományod sikeresen!

Ezzel kiviharzott az ajtón...

Tizenöt esztendővel később, 1714.

Germain gróf már egy bő órája várakozott a tölgyfa mögött. A földút, melyet a facsoport szegélyezett, elhagyatott volt, csendes. Gyalog jött ide, mert arról szolt az üzenet, hogy ezt tegye. Poggyászát a hátára vetett batyuban hozta, a nehéz bőrkötéses könyv húzta a vállát. A faóriás tövében ült, ügyelve rá, hogy az útról ne látsszon. Egy darabig feszülten leste a lovagot, de az nem jött, aztán elunta, és letelepedett a gyökerek közé. Megtisztította az elméjét, és várt. Újra végiggondolta mondandóját, nyugodtan, lassan megrágott minden szót. Az ilyesmi sosem árt, ha a nagyúrral találkozik. Egy idő múltán már nem is foglalkozott vele, hogy mennyi idő telt el, a csend és a béke ki-mosta belőle a feszültséget. Egy halk neszre rezzen fel, félig szendergő meditálásából.

- Üdv néked, Geran!

A rekedt hang a feje fölött szólalt meg. Össze-rezzent, aztán felnézett. Kurgan félmosolya akár egy kiehézt oroslán az arénában. Germainban megfogant a gyanú, hogy már régóta itt lehet, őt figyelve. Felcihelődött, és fejet hajtott előtte.

- Hívtál uram, itt vagyok!

- Mondd hát, mire jutottál? - Kurgan hangja türelmetlenül csengett.

Germain vett egy nagy lélegzetet.

- Sajnos abban, amire te gondolsz uram, nem sokra, Gilgamest nem emlegetik mostanában.

Az óriás csalódott képet vágott, és az út felé nézett. Germain várt, mert nem tudta, hogy hogyan fog reagálni. Egyelőre nem látszott dühösnek, inkább úgy tűnt, vár... Kurgan tudta, hogy a téma, ami a leginkább érdekelt, nem egyszerű feladat. Nem rótt fel Gerannak, ha nem talált semmit. Már annak is örült, hogy újabban nem észlelt egy figyelőt sem. Úgy látszik, Geran jól végzi a dolgát. Ez a Gilgames! Király volt keleten a régi időkben. Geran tudta, hogy ez a mániája, mindig erről kérdezte először, ha közibük zavarta. Állítólag ez a

Gilgames volt az oka az ő bosszúságának is. Az ő rejtelmes feltámadása miatt alakította egy szemtanú a figyelők titkos szervezetét. Kurgan nagyon szeretett volna minél többet megtudni róla. Nem volt egyszerű. Geran már többször felsült ezzel.

Geran is várt, nyilvánvalóan arra, hogy ismét megszólalhasson.

- Folytasd, ha van még mit! - vetette oda neki.

A segítőjéről rögtön úgy hullott le a nyugalom álcája, mint egy színházi előadás után a függöny.

- Nagyuram, van itt valami más!

- Mondd!

Geran izgatott lett, közelebb lépett hozzá.

- Találtam viszont egy utalást Jézusra!

Kurgan kissé meglepetten nézte az izgatott embert. A vallásújító próféta! Ugyan mi köze van neki az ő fajtájához?

- Jézus? - kérdezte meg. - Én is tudok róla, hogy feltámadt. De ő nem arról volt híres, hogy az embereket mészárolta!

Geran mondani akart valamit, még, de ő megelőzte.

- Őt is számon tartják?

Geran buzgón bólogatni kezdett.

- Igen, uram!

Elgondolkodott. miért fontos a figyelőknek Jézus?

- Na és mit találtál róla?

Geran zavarba jött.

- Sajnos csak ennyit uram, nem láttam semmilyen feljegyzést, csupán szóbeszédből értesültem. Azt hiszem, uram, azokat a feljegyzéseket úgy őrzik, akárha színaranyból lennének!

Kurgan megcsóválta a fejét. Jézus nem egy karddal hadonászó alak, mit akarnak vele a figyelők?

- Na jó, ez nem sok, erre ne pazaroljuk az időt. Kutakodj egy kicsit még utána! - Elhallgatott, és várt. - Csupán ennyi a mondandód?

Geran nyelt egyet.

- Nem uram! Van még itt valami, ami úgy hiszem nagyon fog érdekelni!

Bólintott, nem ostoba ez a Geran, a végére tartogatja a vastagját.

- Ki vele!

Geran előkotorta az izákjából a könyvet, és átadta neki.

- A párbajod uram, Ramirezzel. Ebben a könyvben részletesen le van írva!

Érdeklődve vette a kezébe.

- Elloptad?

Geran buzgón bólogatott.

- Igen, uram!

Megcsóválta a fejét.

- Egy ilyen irat eltűnése kissé feltűnő lehet, nem?

Geran fontoskodó arcot vágott.

- Engedelmeddel uram, több példánya is létezik, és én az egyiket hoztam el neked!

- Na és nem fog hiányozni ez valakinek?

Geran megcsóválta a fejét, és önelégülten mosolygott.

- Úgy rendeztem, azt higgyék, elpusztult!

Kurgan megnézte a könyv borítóját egy kicsit alaposabban. Néhány helyen megfeketedett. Bólintott.

- Ügyes vagy!

Belelapozott, aztán szentségelni kezdett. Ez a beszámoló pontosan, apróra leírt mindent, egy szemtanú elbeszélése! Döbbsen forgatta a könyv lapjait, bele-bele olvasva. Az események olyan részletességgel voltak megörökítve, hogy egy-egy résznél ő is maga előtt látta, a saját szemével. Összecsapta a könyvet, Geran csak pár pillanatig bírt a szemébe nézni.

- Ki írta ezt? - kérdezte rekedt sziszegéssel, közben elfehéredett bütykökkel szorongatta a ropogó könyvet.

- Egy szemtanú, uram! - jött a válasz.

- Egy szemtanú! - motyogta maga elé csikorgó fogakkal, aztán villámként vágott belé a felismerés, még mielőtt Geran folytatta volna. - A nőcske! - bődült el.

Geran bólintott, és ettől megnyugodott.

- Heather McDonalds írta uram!

Elnevette magát, alaposan megzavarva ezzel Gerant, közben magát korholta. Te vagy a hibás, te ökör! Nem ölte meg Ramirez asszonyát, s most issza a levét. A figyelők csemegéznek a kettejük összecsapásán, elemzik a vívóstílusát, meg hasonlók! Kár hogy nem ölte meg. Igazából nem tudja felidézni, miért is hagyta futni. Így szokott járni! Nem öl meg valakit, aztán ráfizet! Közéjük állt, ő igen! Persze, azok után, amit látott, nem is lehetett másként. Csudára megmaradt benne minden apró részlet, hogy az ördög vigye el!

Geran folytatta.

- Ő lett Connor MacLeod figyelője, vele élte le az életét.

Felnevetett. - Hahahaha! Szóval Conner nem csak a kardját, hanem a nőjét is megörökölte annak a felfuvalkodott pávának! Ez jó! Ismét beleolvasott a feljegyzésekbe. Gyorsan elolvadt a jókedve, mivel egy terjedelmes lábjegyzetbe kezdett éppen, amelyben egy magát szakértőnek hívó senkiházi kimerítően elemezte Ramirez vágásának valószínű mélységét, és azt miért nem volt halálos. Dühösen arrébb lapozott, ott viszont megtalálta amitől félt, a vívótechnikájának terjedelmes vizsgálatát. Dühöngve a földhöz vágta a könyvet.

Geran ijedten arrébb ugrott.

- Jó uram?

Erőt vett magán, és megpróbált nyájasan mosolyogni. Sejtette, hogy ez most nem nagyon megy.

- Kiváló munkát végeztél, Geran! Menj vissza és

folytasd! A segítője gyorsan meghajolt, és futva távozott. Kurgan felemelte a földről a könyvet. Fűjt egyet. Érdekes olvasmány lesz, ha a kis lotyó a vidám hancúrozásukról is ilyen alaposan regélt! Visszagondolva még valamiféle perverz örömet is érzett, amikor elképzelte a „figyelők szövetsége” soros tudákos gyűlésének témáját: Hányféle pózban vágta gerincre Kurgan Ramirez nőjét! A gondolatra harsányan hahotázni kezdett és ekkor vissza talált a cinikus énjéhez. A vigyor, ami lecsendesülve az arcán maradt, már sokkalta őszintébb volt, mint amivel az előbb próbálkozott....

Ahol ült és lazított, elérhetetlen volt a halandók számára. Mindig ösztönösen rátalált az ilyenekre. Ez a hely kívül esett az örök háborúságon, aminek ő is aktív része volt. Még neki is szüksége volt néha ilyenforma elvonulásokra. Ült ott, meditált, feldolgozta azokat az értesítéseket, melyekhez Geran révén jutott. A könyv. Végigolvasta az első-től az utolsó betűig. Megrázó olvasmány volt, a figyelők sokkalta többet tudtak már róla, mint azt hitte. Túl sokat. Egy valamiről azonban semmit se sejtettek. Kurgan úgy őrizte ezt a titkot, mint a fejét a nyakán. Vagy még annál is jobban. Nem tudták a valós korát, nem tudták ki is valójában. Az egész dühítő olvasmány egyetlen megnyugtató színfoltja ez volt. Bizonyos bekezdésekben olyasmit is olvasott, amiket ő hintett el Geran segédmélével nekik. Némelyiken még nevetni is tudott. Amikor azonban ahhoz a részhez ért, melyben taglalják, hogy ő, a Kurgan igen érdeklődik Gilgames király után, szentül megfogadta, hogy egyszer porig égeti a figyelők könyvtárait. A tudákos írás szerzője azt fejtegette, hogy minden eszközzel meg kell akadályozni, hogy Kurgan megismerje Gilgames királyt.

Már az is elég baj, hogy tud egyáltalán róla! Közben más munkákra is hivatkozott, melyeket szintén szívesen elolvasott volna, de még inkább apró miszlikbe vágta volna a szerzőjükkel együtt. Időnként cafatokra akarta tépni, de erőt vett magán, és végigolvasta. Miután végzett, hamuvá égette. Végül az lett a sorsa, amit Geran hazudott a gazdáinak. Lazított, és sorra vette azokat a részeket, melyek különösen fontosak voltak. Gilgamesen és órajta kívül még hét magafajta került említésre. Sok érdekeset tudott meg, bár itt is zavarta, hogy állandóan hivatkoztak más irományokra. Egyikükről, akit még életben tudott, e könyvből értesült róla, hogy fejét vették. Az iromány nem tűnt újnak, ezért bosszús volt a lemaradásáért. Végül is jól megjegyzett mindent, ami kellett, annyira, hogy szó szerint képes lett idézni az irományt, akár oldalakon át. Majd elszorakoztatja vele Gerant legközelebb, és az se mellékes, hogy felmérheti, mennyit olvasott el belőle, és mennyit sikerült megértenie a fickónak. Egy kis vita? A figyelők stílusa. Nem árt, ha ismeri ezt is.

Folytatjuk!

Homoergaster

KONCERT! KONCERT! KONCERT!

Ez az utolsó lehetőség, és éreztünk magunkban annyi erőt, a trash-hardcore műfajt színesítve tettünk bele sok mindent, és Tímár Matyi játéka azért szerintem fűszerezi a dolgokat. A demó az természetesen csak azért készült, hogy promó anyag legyen! Nem is mentünk vele külön stúdióba, abszolút...Matyinnál vettük fel a lakásán, az tény, hogy külön vettünk fel minden hangszert, tehát nem egy az egybe, volt egy keverőpult, volt egy kis cucc hozzá, de ez direkt így készült. Ez erre készült, amit eddig gyűrtünk, számokat, azt rögzíteni. Tervezzük a közeljövőben ezeket normálisan is felvenni, igényesebb formában. Bár, ahogy hallottam, ahhoz képest, ahogy készült, nem szól olyan rosszul.

Kérdés: Szerintem is tűrhető, olyan demó szintnek megfelel. A mai este hogyan is alakult ki?

Zolika: Úgy, hogy az Abiocore nevű együttes régi ismerősünk, velük voltunk már egy párszor játszani, és mondták, hogy szeretnének ők is fellépni Szentesen. Megbeszéltük Mangeccel, egy este, két zenekar. ők kérték, hogy játsszunk velük....

Kérdés: Ki kezd?

Zolika: Ez nincs még megbeszélve. A mai este nem arról szól, hogy előzenekar vagy főzenekar.

Kérdés: Most akkor menjünk vissza egy kicsit a múltba, és arra kérlek, mondd el, hogy az Enemy Efforts, amit most ismerünk, amikor elindult, akkor mi volt?

Zolika: Köszönöm a kérdést! Hát az Enemy... az 93-ban alakult. Nagy Lajos, Koszt Ferenc, Tímár Zoltán és Smith Krisztián, így négyen, aztán trióba ment át, instrumentális HC...

Kérdés: És mi volt akkor a neve?

Zolika: Enemy Efforts volt.

Kérdés: Már akkor is? Hány koncertetek volt, pl. a Sportban?

Zolika: Az Enemy Efforts-nak volt... öt. Pl. úgy, hogy Sunstroke - Enemy Efforts. AMD előtt is játszottunk, meg a Leukémiával is. Kezdetleges formáció volt, grindcore-os beütésekkel, hát az akkori hatások voltak, Suffocation, Napalm Death, aztán ez szépen tisztult az éveken át. Nekem a katonaság közbeszólt (akkor még volt sorkatonai szolgálat, a szerk.), de azért megtaláltam a módját és közben is mentek a próbák. Végül is ekkor adtunk ki 3 demót, ez mind műsoros volt, tehát borítóval, aztán pedig 2000-ben a műsoros CD-t. Az már egy trashesebb vonal volt, 2001 nyaráig egyfolytában koncerteztünk, ezután a zenekar sajnos feloszlott. Bele lehet fáradni a zenébe is, úgy hogy az embernek nincsen segítsége (road), elmész valahova játszani, pl. Győrbe, visszaérsz.... ebbe ki lehet égni: cuccolás, cügölés, az ország másik végéből, vigyázni a motyóra, ehhez egy kis pénz kellene, hogy legalább egy-két segítséget tudjunk magunkkal vinni, aki figyel, és ebbe is fáradtunk bele....

Kérdés: És most ezt meddig fogjátok bírni?

Zolika: A lelkesedés most nagy, bár nem vagyunk már 20 évesek, de úgy gondolom, hogy mindenféleképpen szeretnénk kiadni egy jó minőségű anyagot, és egy videoklipet is szeretnénk csinálni. Most mindenféle fesztiválokra beadunk nevezéseket, pl. Tokaj-hegyalja, Szegedi fesztivál, ami csak létezik. Most készülnek új számok is, van már három...

Kérdés: Ma este játszatok új számot?

Zolika: Egyet el fogunk játszani, a „Szentől szemben” c-t, picikét más ízű, talán fölismerhető egy kis DRI, de mi soha nem írunk úgy számot, hogy hasonlítson valamihez, ehhez a demóhoz sem úgy ültünk neki, hogy ilyet akarunk, így jött. Ameddig az időnk engedi, meg ameddig úgy érezzük, hogy fizikálisan bírjuk, meg van bennünk motiváció, addig csináljuk.

Homoergaster: Tehát a végcél egy Enemy Efforts lemez kiadása...és egy búcsúkoncert az Új Graffitiben. Haha, ahol szétverik a házat...

Zolika: Remélem, hogy szétverik rá! Tehát nagylemez, klip és egy országos turné, és ha sikerül, akkor megy tovább, ha nem akkor úgy hagyjuk abba, ahogy kell.

Homoergaster: A csúcson!

Zolika: Remélem!Ott kezdtük, ott szeretnénk abba hagyni!

Homoergaster: Nagyon szépen köszönöm az interjút!

Zolika: Én is köszönöm!

2009. március 20.

Sunstroke, Burial of Abel, Spadeful of Dust

Ha ez a cikk csupán a Sunstroke fellépéséről szólna, nyugodtan lehetne ezt a címet is adni: Hajcihó! Hajcihó! Hajcihó! Ezen az estén a csapat ismét bizonyított. Bebizonyította, hogy noha a Death metal fénykora (ez egy kis képzavar azért!) letűnt, ők meg tudják teremteni a saját szub-kultúrájukat. Vagy ha másként nézzük, meg tudnak felelni a névhez köthető elvárásoknak. Vastagon! A helyszínre együtt érkeztem régi barátommal, Bocskay Csabával, és elköveztük azt a hibát, hogy a zenekar beállítását nézve beszélgetni próbáltunk.... sürgősen arrébb kellett mennünk, mivel hiába is üvöltöztünk volna egymással. Az már ekkor feltűnt, hogy ezúttal többen lesznek, mint a múlt alakommal. A rekord nézőszámra utólag két lehetséges okot találtam. Az egyik maga a Sunstroke, mely névnek legendáriuma van, de legújabbkori hírneve is erősen formálódik. A másik egy utólagos infó, mely szerint az előző hétvégehez képest jóval kevesebb rendezvény volt ekkor a városban, mint a múltkor. Mindkét esemény ingyenes volt, így a belépő hiánya nem mérvadó. A nagy számban összegyűlt érdeklődők az első számtól kezdve fantasztikus, izzó hangulatban voltak. A már a beállásnál megtapasztalt hangrobbanásszerű produkciót a közönség vad ösztánccal reagálta le, mely az édes ifjúságom szép pillanatait idézte. A zene nyers, forró acél, ami kiver minden biztosítékot. A zenekar impulzív ösztájtátéka magán viseli azt a sok-sok munkát, amivel a csapat a műsort felépítette. A hangorkán a Death-Grind legszebb és legfontosabb hagyományait követte, „modernül”, és „tele volt ötletekkel”. Régen láttam már ilyen szűkös helyen ilyen „táncot”. A 90-es évek feelingjét idézte a mindenki mindenki ellen stílusú mozgás. Az énekes első felszólítására közel húzódott az előadókhoz a kedves közönség, és beindult az örület. Félelmetes és csodálatos élmény a magamfajtanak mindig, az ilyen ősi és kegyetlen muzsikában lubickolni. Természetesen az Old Sunstroke számaiból is játszottak a fiúk, a koncert is egy ilyen, a „Gonosz álom”-mal kezdődött. Aztán voltak vadonatúj szerzemények is. Az egyik, a 3 napig, egy film nyomán született, melyben az örült sorozatgyilkos egy megölt kislány levágott fejét három napig hordja kalapként. A másik filmhöz a Skorpiókirály c. film nyomán a Skorpió címet viseli. Összesen három régi dalt játszottak, a nyitó Gonosz álmat, a Ciklont, és a Röntgenszemek-et. A für-

geteges régi és új saját dalok mellett a Sunstroke nemes hagyományt követve elzajongta a grind-death classic Suffer the Children-t is. Az ND 1990-ben a Death Metal új hullámát meglovagoló korongján regőlte el ezt a művét. Az Old Sunstroke ezért is vette fel a repertoárjába, hogy tisztelget, tetszését fejezze ki, és természetesen a kor ifjúságának a zenei ismeretterjesztés feladatát vállalja. A misszió kétségkívül sikeres volt, az Old Sunstroke sokakkal megszerette a dalt, és azok élvezhették előben ezt a N.D. számot, akik soha nem jutottak el az eredeti előadó koncertjére. A New Sunstroke ezen veretes hagyományt eleveníti meg, amidőn elpötyögi ezt a hangorgiát. Az utolsó szám eldolanása után felhangzott az ütemes vissza-vissza! üvöltés, mely óhajnak a csapat eleget is tett, és elmuzsikált egy bönuszdalt. A brutális agyhártyaszakadás után természetesen siettem gratulálni Szabinak és az ifjú titánoknak. Később az Old Sunstroke egykori gitárosával, Török Bálinttal támasztottuk Mangec pulját, néztük az ocsúdó, jövő-menő ifjúságot. Aztán megkérdeztem tőle, hogy milyen érzés, amikor súldó leánykák az egykori zenekarát hirdető pólókban járkálnak mellette? Azt felelte, hogy „Érdekes!”. A Sunstroke ezen az estén tovább erősítette azt az „image”-t, amit még a tavaly tavaszi, első fellépésekor alapozott meg. Egyértelműen a zenekar a régi folytatása, persze másként...

A különleges alkalmat, még érdekesebbé tette, hogy a Sunstroke megkezdte a régóta ígért pólók, jelvények és egyebek árusítását. Egy jelvényt én is vettem, kaptam hozzá ajándékba egy plakátot. A másik két fellépő is reprezentált, a Burial of Abel pólóból, CD-ből álló csomagot árult, a Spadefull meg azt hiszem CD-t. Ez, hogy megvehette a tisztelt közönség a fellépőket, hangulatfokozó volt, semmi kétség. Bár a Sunstroke még adós a CD-vel, a nyárra ígéri. Érdekes tapasztalat volt, hogy az éjszakában előrehaladva a Sunstroke pusztító musiccja után, a koncert egyre lassult. A Sunstroke egy vihar erejével dühöngött, az estét szervező Burial of Abel cirádás, gótikus, technikás témákat változtatott a gyorsaság és még gyorsabban. Nagyon együtt voltak, és szépen, igényesen játszottak. Feltűnt, hogy a Sunstroke basszusgitárosa is a formációval játszik. A felmerült kérdőjelre Szabolcs azt válaszolta, hogy kikölcsonőzték nekik, mert az a tag nem tud itt lenni. Hozzátette, hogy lekiismeretesen próbált velük is. Le a kalappal! A Spadefull of Dust már afféle Corrosion of Conformity-s, középtempós, kissé elvont produkciót adott elő. A budapesti zenekar magas színvonalú, kellemes zenét játszott. A Sunstroke-ra a közönség nagyon beindult, óriási hangulatot teremtve. A Burial...-ra is meglódult a nép, ám ennek már mások voltak a dimenziói. A Spadefull...-t már inkább nézték, hallgatták. Az eseményről azt az összegzést lehetne adni, hogy a régi szép idők jöttek vissza. Bokrok alatt okádó punkok, vad zenék, kellemes üvöltözések, monologizáló viták. Az estről bennem maradt emlékek besoroltak a 90-es évek béli hasonlókhoz, azok méltó folytatásaként.

Interjú Kovács Szabolccsal

Kérdés: A mai estéig a Sunstroke hogyan jutott el, tehát milyen kalandok révén? Mert a legutolsó fellépéseitek, amire én emlékszek, az tavaly nyáron történt...azóta mi történt a zenekarral?

Szabi: Így van, rengeteget próbáltunk, sajnos kiesett egy koncertünk a balesetem végett, de próbáltam úgy intézni a dolgokat, hogy tovább gyakoroljunk a fiúkkal. Bízom benne, hogy a mai este emlékezetes lesz mindeninek. Nem csak régieket, hanem új számokat is játszunk. A mai világban nem egyszerű felépíteni egy image-et, ez rengeteg erőfeszítésbe és pénzbe kerül, az is sokat számít: van jó cuccod, vagy nincs, jól szólalsz meg, vagy nem. Megpróbáljuk megvalósítani azt, amit a hallgatók várnak tőlünk, ez nem Zámbo Jimmy, nem azt játszunk...

Homoergaster: Azt észrevettem az előbb....

Szabi: Az csak egy lightos szám volt, azt szoktuk a beállítás-

ra használni, ennél sokkal morbidabb, ingerültebb nótákat fogunk játszani. Bízom benne, hogy most már a zenekar szekerere meg fog indulni, még rengeteg gyakorlás és fellépés áll előttünk, bízom, hogy tudjuk teljesíteni a feladatot. Függetlenül attól, hogy kinek mi az egyéb elfoglaltsága, munka, stb...

Kérdés: A mai este hogyan történt?

Szabi: Megkeresett minket a Burial of Abel, hogy játszanánk-e, mivel az előző elmaradt a balesetem végett. Nem tudtam akkor zenélni, és most mindenféleképpen akarunk muzsikálni. Sajnálom, hogy Zoliék elmaradt a dolog, de megbeszéltük velük, hogy a nyáron mindenféleképpen egy ütős, pörgős estét fogunk csinálni, reményeim szerint a Sportszállóban. Remélem, fel tudunk sokakat csalni oda egy kis zenei csemegére.

Kérdés: A Sunstroke-nak most összesen hány száma van?

Szabi: Jelenleg készen 12, ezután sűrűbben szeretnénk fellépni, ez a mai olyan bemutató. Sajna még nincsen anyagunk, de addig nem akartuk lelőni a poént, míg nem mutatunk be élőben. Igazából azt hiszem, ez a mai este fogja megváltoztatni a dolgokat, mérföldkő lesz. Én 38 évesen azt tudom mondani, hogy már mind a fiaim lehetnének a zenésztársaim, de nem szégyellem! Míg élek és dobog bennem a szívem, ezt a zenét fogom ütni és vágni!

Kérdés: Stúdióanyag mikorra várható?

Szabi: Úgy tervezzük, hogy a következő koncertre, a nyár elejére szeretnénk felvenni...

Kérdés: Mind a 12 számot?

Szabi: Az nem biztos, hogy belefér, de a legkapósabb, legjobb számok kerüljenek fel a lemezre. Ma is hoztunk egy-két dolgot, érdekességként, hogy mégiscsak látszon, hogy a zenekar mozog és él.

Kérdés: Az új számokról lehet tudni valamit? Az eddig ismertekhez képest mi várható?

Szabi: Megmondom, de meglepinek számom. Három új szám készült el. Az egyik egy sorozatgyilkosról szól, aki 3 napig hordta kalapként egy kislány fejét, ezt egy filmből merítettük, igazából én. Ő több embert megölt, és ezen élte ki magát, ezért ez a szám címe, hogy 3 nap. A következőt a Doom c. film ihlette, nem kell részleteznem, hogy miről szól, ennek mérvadója a zene is. A harmadik az pedig a Skorpió. A Skorpió című az úgy készült el, hogy én nagyon szeretem a történelmi kalandfilmeket, és van az a film, hogy „Skorpiókirály”.

Homoergaster: Igen, igen!

Szabi: Arra gondoltam, hogy mi lenne, ha ebből lenne egy nóta. Így készült ez el, jó pörgős, sokféle témából épül fel, mindenfélét ki lehet belőle csemegézni. Ez a 3 szám készült el most, nem akartunk kapkodni, és így lett a Skorpió, a Doom és a 3 napig.

Kérdés: kaphatnék egy felsorolást?

Szabi: Igen! Az első a Gonosz álom, 3 napig, Röntgenszemek, Csajozós, Skorpió, Malom, Napalm Death: Suffer the Children, Végzet, Szívbeteg. Játsszunk feldolgozást is a régi zenekarból. Úgy gondoltam, hogy ez fontos, a Napalm Death-tól a Suffer the Children-t. Bízom benne, hogy mindenki jól fog szórakozni. A Pokolgép előtt nem volt kielégítő a keverés, de itt délután 5 óra óta szenvedtünk, hogy jól szóljunk, nem csak mi, hanem a többiek is, sikerre számítottak!

Homoergaster: Hát nagyon szépen köszönöm az interjút!

Szabi: Köszönöm szépen András én is!

Homoergaster

Ralph Baxter és Lizard Johnson: A sors gyermekei

Ralph Baxter és Lizard Johnson könyve, A sors gyermekei a Lidércfény oldalán némi vitát váltott ki a látogatók körében. Aki olvasta a művet (vagy legalábbis beleolvastott), sajnos többnyire nem éppen pozitívan értékelte azt. A véleményeket elolvastván fogadalmat tettem, hogy még 2008-ban elolvasom a könyvet, lesz, ami lesz. Ez meg is történt, most pedig következzen az ismertető és az olvasás közben felmerült gondolatok.

Azok számára, akik még nem olvasták volna, a könyv rövid tartalma az alábbi (idézet a hátoldáról):

"Part Scalard messze a leghíresebb fejedész környéken, ám az utóbbi időben elkerüli a szerencse. Már-már azt fontolgatja, hogy felhagy mesterségével, amikor olyan megbízást kap, amit lehetetlen visszautasítani. A kormányzó ezer aranyat ígér, ha élve előhozza azt a gátlástalan haramiát, aki megkeseríti az életét. A rettegett Gre'ang Rank fanatikus káosz hívő, aki nem csupán az adószállítmányt rabolta el, de még attól sem riadt vissza, hogy felgyújtson egy falut és legyilkolja az útjába kerülőket. Scalard úgy véli, nem okozhat neki gondot a félelmetes alak kézre kerítése, ám már nyomozása első állomásainál komoly akadályokba ütközik. És abban a pillanatban meggyűlölik egymást, amint szembe találkoznak. Ám van az a fura érzés... az a komor sejtelem, hogy a Sors közös utat jelölt ki számukra."

Ez nagyjából a történet eleje. Ezután kb. 280 oldalon keresztül követhetjük Part Scalard, Gre'ang Rank és társaik viszontagságait. A könyvet olvasván első gondolatom az volt, hogy a John Caldwell-féle Worluk világán játszódnak az események (ui. a Rend és a Káosz harcáról van benne szó), de a későbbiek alapján úgy tűnt, hogy mégsem. Ezen a furcsaságon hamar túltettem magam, és a világgal a továbbiakban alapvetően nem volt különösebb bajom.

Az egyik főszereplő, Part Scalard foglalkozása fejedész. Először egy fantasy-klisé szerinti fejedészre számítottam, de kiderült, hogy Part inkább a western-történetek stílusában dolgozó alak, aki a kitűzött vérdíj fejében a törvény elé hurcolja a bűnösöket (élve vagy halva). Elég furcsa volt, amikor megtudtam, hogy az ő kedvenc fegyvere egy pallos. Legjobb tudomásom szerint a pallos egy eléggé nehéz kard, amivel nem igazán szoktak lopakodni az erdő mélyén rosszemerekre vadászva. Ez kb. olyan, mintha a mai terrorrelhárítók nehézgéppuskával felszerelve osonnának be a terroristák búvóhelyére. A másik problémám Part személyével, hogy ő egy tipikus tápos RPG-karakter. Katonatiszt, fejedész, több nyelven beszél, ért a történelemhez, a csillagászatához és így tovább, és még csak huszonegy-néhány éves. Lépten-nyomon azzal dicsekszik fűnek-fának, hogy ő a Tartomány Legjobb Fejedésze cím büszke birtokosa. Ezek a vonások nem teszik különösebben szimpatikus karakter-

rét, akinek a helyébe szívesen képzelné magát oda az olvasó.

A másik főszereplő, Rank sem egy kimondottan kedvelhető alak. Őt egy rendhívó fekete sárkány nevelte fel, majd elindult a rend oldalán harcolni. Majd gondolt egyet, és átállt a káosz oldalára. A történet során pedig egyszer csak visszatért a rend hitére. Rankból ideális politikus lenne - úgy váltogatja az elveit, hogy közben ez nem okoz nála különösebb lelki törést. Kiváló köpönyegforgató és emellett hidegvérű pusztító.

A történet során az írók kidolgoznak néhány mellékszereplőt is, akiket gyengeségeik miatt sokkal jobban megkedvel az olvasó, mint a főszereplőket. Wacumunus, a Fizban-szerű druida, Eguah, a furcsa ghoull és Dorea, egy falusi lány egész megkedvelhető szereplők. Egy baj van velük - egy váratlan pillanatban zombivá változva belezúgnak egy szakadékba, s így végleg eltűnnek a történetből. A beléjük fektetett idő és energia után nem kellett volna velük ily csúf módon elbánni.

Maga a történetvezetés olyasféle, mintha egy mástól viszonylag független kalandok sorozatát olvasnánk. Külön-külön nem is rosszak, de valahogy nem állnak össze egységes egészzé. Ráadásul befejezetlen a történet. Talán lesz még folytatás is? Találkoztam néhány olyan résszel is, amelyeknél egész egyszerűen nem értettem, hogy mi miért történik, pedig többször végigolvastam az adott részletet.

A nyelvezetben az tetszett, hogy viszonylag természetes nyelven írnak az alkotók, nem a jelzők állandó és túlzott használatával próbálnak fantasys hangulatot teremteni. Az viszont komoly probléma, hogy gyakran követnek el olyan nyelvi hibákat, amelyek kikököcslik az olvasót az addig megteremtett hangulatból. Különösen zavart az, hogy ezen a világon méterben meg kilométerben számolnak, és ezek köztudottan modern földi mértékegységek. Persze mondjuk a láb meg a mérföld is földi eredetű, de ezen szavak használata sokkal kevésbé törne meg a hangulatot, mint amikor például egy negyven méter széles folyóról olvasunk (ami helyett akár "széles folyó"-t is lehetett volna írni).

Úgy látom, hogy az írók egy kissé nagy fába vágják a fejszéjüket. A bosszantó hibákat leszámítva többé-kevésbé szórakoztató volt a könyv, de szerintem nem egy regény megalkotásával kellett volna kezdeniük írói pályafutásukat. Nem tőlem ered az a bölcs tanács, hogy először novellák tömegével kell kezdeni az írást, és ha már abban profi az adott alkotó, akkor szabad csak megpróbálkozni komolyabb művek létrehozásával. A másik dolog, ami jelentősen javíthatott volna a minőségen, ha a kéziratot legalább az ismerősök körében tesztelték volna: egy lelkiismeretes és nem elfogult bíráló számos problémára hívhatta volna fel az alkotók figyelmét még a könyv kiadása előtt.

Kapitány